

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

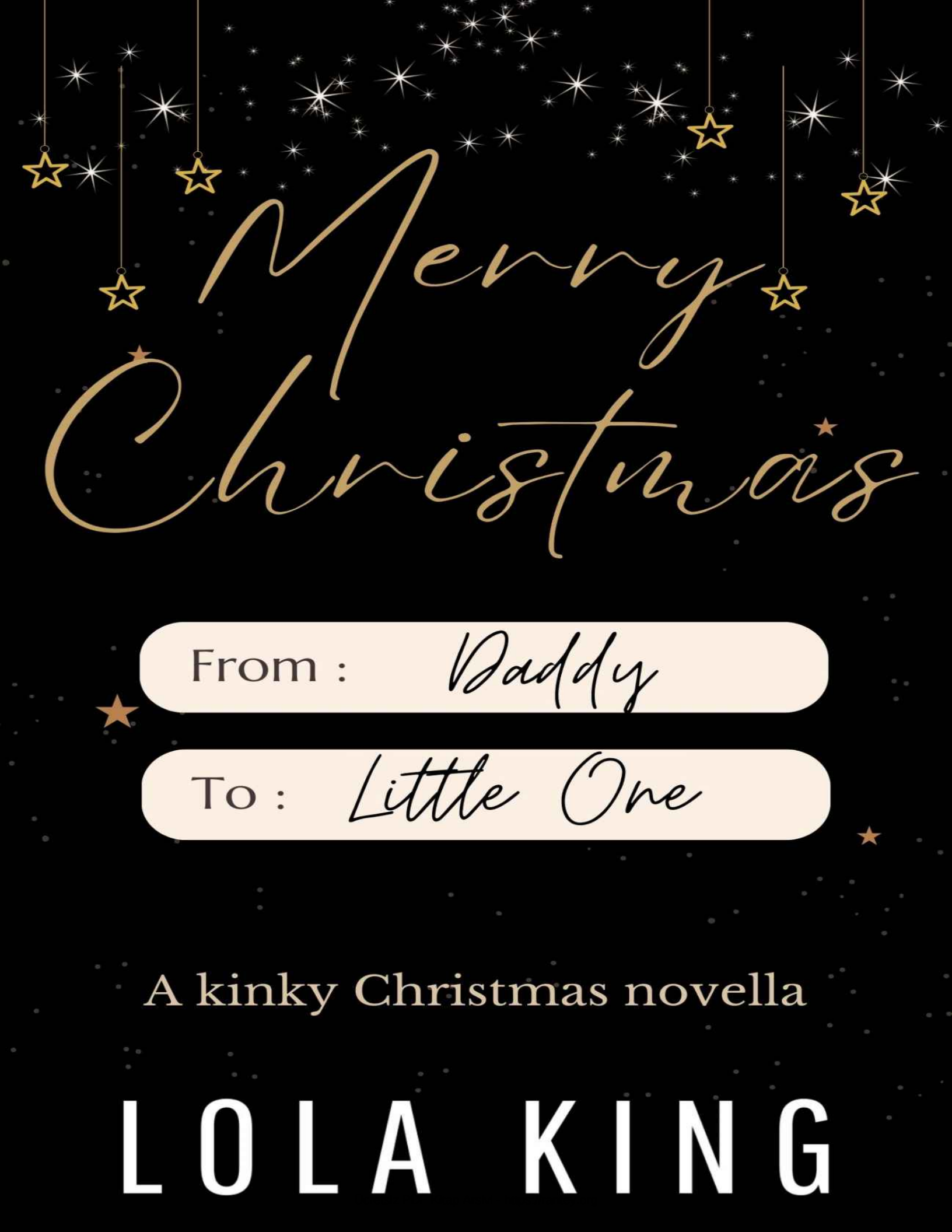
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Merry Christmas

From : *Daddy*

To : *Little One*

A kinky Christmas novella

LOLA KING

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MUTLU NOELLER

BABADAN KÜÇÜĞE

LOLA KING

Telif Hakkı © 2023 by Lola King

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabın izinsiz olarak kopyalanması, bir web sitesinde yayınlanması veya başka herhangi bir yolla dağıtılması yasa dışıdır.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Şirketler tarafından ürünlerini ayırt etmek için kullanılan tanımlamalar genellikle ticari marka olarak talep edilir. Bu kitapta ve kapağında kullanılan tüm marka isimleri ve ürün isimleri, ilgili sahiplerinin ticari isimleri, hizmet markaları, ticari markaları ve tescilli ticari markalarıdır. Yayıncılar ve kitap, bu kitapta adı geçen herhangi bir ürün veya satıcı ile ilişkili değildir. Kitapta atıfta bulunulan şirketlerin hiçbirisi kitabı onaylamamıştır. Bu kitapta yer alan tüm şarkılar, şarkı adları ve sözleri ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

Lauren Pixley tarafından düzenlendi

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Sonsöz

Lola King tarafından da

Noel Baba'dan Mutlu Noeller dileyen tüm iyi kızlarıma

ÖNSÖZ

Bu kitap sadece 18 yaş üstü okuyucular için karanlık bir romantizmdir.

Bu kitapta her zamanki *aşırı* tetikleyici uyarılardan hiçbiri olmasa da, yine de bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek cinsel fantezileri tasvir eden karanlık bir romantizm.

Tüm kitaplarımda olduğu gibi, romantik ilişki içinde olan karakterler zehirli ve MMC'm manipülatiftir. Gerçek hayatta bunu onaylamıyorum ve aslında bunu kurguda tutmanızı aktif olarak söylüyorum.

Bu kitap aşağıdaki gibi karışıklıkları içerir:

Bongage, gagging, darbe oyunu, DDlg, zevk Dom.

Kitaplarım BDSM için rehber *değildir*. Bu kitapta gerçek BDSM *yok*.

Bu kitap, fantezilerine güvenli bir şekilde, sayfa üzerinde dalmak isteyenler içindir. Lütfen fantezinin bir sonraki sayfada başladığını ve kendi sorumluluğunuzda girdiğinizi unutmayın - başka bir uyarı ve güvenli kelime olmayacaktır.

Elinizdeki tek güvenli kelime/hareket kitabı kapatmaktır.

Her zaman güvenli ve rızaya dayalı bir şekilde oynayın.

Sevgiler,

Lola

Bazen lezzetli bir şekilde kızartılmış hindinin kokusu, tavandan sarkan peri ışıklarının parıltısı ve yeni kesilmiş bir köknarın keskin kokusu bile beni Noel ruhuna sokmaya yetmiyor.

Babam uzun yemek masamızın başında gururla duruyor. Çok garip bir uzunlukta. Yaklaşık on iki kişi oturabilir ama Gerald Baker'ın sadece iki çocuğu var. Dördümüz farklı taraflarda oturuyoruz, bu da ailemizin her zaman ne kadar soğuk ve mesafeli olduğunu ele veriyor.

Annem ve babam iki uçta, birbirlerinden o kadar uzaktalar ki tuzu bile geçiremiyorlar. Kardeşim Luke ve ben uzun kenarlarda birbirimize bakıyoruz, arada bir birbirimize bakıyoruz. Yakındık. Her zaman duygusal olarak istismarcı bir babayla karşılaşmış iki kardeş gibi yakınız. Onun yanında bir hiç olduğumuzu bilmemizi sağlayan bir baba.

Ailelerinin kimsenin keşfetmemesi gereken ağır sırları olduğunu bilen iki kardeş gibi yakınız. Luke'un emin olmadığı ama benim öğrenmeye başladığım sırlar. Ona asla söyleyemeyeceğim sırlar. Aynada kendime zar zor bakabiliyorum. Deli babamızın yıllardır yaptıklarını itiraf edersem kardeşimin gözlerinin içine nasıl bakabilirim? Suç ortağı olduğumu.

Bileylenen bir bıçağın tüyler ürpertici sesi beni gerçekliğe geri döndürüyor. Bakışlarım, bıçağı büyük, dramatik hareketlerle kaydırıldığı bileme çubuğunu tutan babama kayıyor. Gözleri keskin, duruşu geniş.

Varlığı her zaman tehditkârdır. Onunla çocukları arasındaki fiziksel benzerlik tekinsiz. Hepimiz onun ürkütücü kopyalarıyız.

Onu. Neredeyse beyaz sarı saçları, soluk mavi gözleri, porselen teni. En kötü kabusum, aramızdaki tüm benzerliklerin sadece fiziksel olmaması. Bir gün ben de onun gibi olabilirim.

O büyüleyici bir adam, hatta güzel. Korkutucu olan da bu. Çekici insanlar cehenneme açılan bir kapıdan başka bir şey değildir.

Her yıl ayın yirmi dördünde Noel arifesinde yemek yeriz. Böylece ailem gerçek Noel için özel sahil villalarına kaçmadan önce ailece yemek yiyebiliyoruz.

Bıçak mükemmel çıtır hindi derisinin üzerinde kayıyor ve midem bulanıyor. Babam, Noel yemeğini keserken erkekçe bir gösteri yaparak sesi dışarı çıkarıyor. Masa garnitürlerle, sos kaplarıyla, kızılıcak sosuyla ve insanın Noel yemeğinde olmasını isteyeceği ağız sulandıran diğer tüm seçeneklerle dolu. Ama benim evimde her şeyin tadı acıdır. Her şeyin tadı kirli para ve günah gibi.

Hindiyi annem pişirdi. O harika bir anne ve ev hanımı. Babamın ondan istediği her şeyi başardı. Onunla mükemmel anılarım var. Fazla mükemmel. Bir oyuncak bebek gibi, olması gerekenden başka hiçbir duygusu olmayan bir anne. Bize hiç bağırmadı, hiç azarlamadı. Hiçbir zaman yemek pişiremeyecek, oyun oynayamayacak ya da ödevlerimize yardım edemeyecek kadar yorgun olduğunu söylemedi.

Evimizde yardımcımız var ama hepsi Celine Baker'ın dikkatli gözetimi altında ve iş yemek pişirmeye geldiğinde şef o oluyor. Babam vegan bir hindi pişirmesine izin vermeyi kategorik olarak reddettiği için bol miktarda vejetaryen meze bulundurmamı sağladı.

"Celine," diye onaylıyor babam alçak bir mırıltıyla. "Bunların hepsi çok lezzetli görünüyor."

Övgüden başka bir şey beklemeyen bir golden retriever gibi ona ıslıl ıslıl gülümsüyor.

Annem beni üzüyor. Beyni yıkanmış, mutsuzluğunun ve babamın pençesinde olmasaydı yapabileceği harika şeylerin farkında değil. Ama bu, hayatımın diğer pek çok kısmının yanı sıra, benim kontrolümde olan bir şey değil. Bu yüzden gülümsüyorum, onaylıyorum ve yalan söylüyorum. Ne kadar mükemmel bir aileyiz.

Henüz yirmi bir yaşında değilim, ancak bu beni ortalama bir Amerikan vatandaşına bir kol ve bir bacağı mal olan pahalı şampanya ve kaliteli şarap içmekten alıkoymuyor.

Tadı bana acı geliyor ama ailemle vakit geçirmek için alkol gibisi yok. İyi bir vızıltı gibisi yok

etrafımdaki her şey katlanılabilir.

Babam Luke ile aile işini tartışırken onu dinlemiyorum. Kardeşim okulda pek iyi değildi, ben de öyle. İkimiz de sınıfta kaldık, muhtemelen babamız akşamlarının çoğunu bize ne kadar beceriksiz olduğumuzu hatırlatarak geçirdiği için. Ne kadar aptal olduğumuzu ve kurduğu imparatorluk olmasaydı bir hiç olacağımızı.

Bakers' Café.

Kahrolası bir kahvehane zinciri. Bu onun hayatının gururu. Çocukları ya da güzel, tatlı karısıyla kurduğu evlilik değil, yetmiş dokuz ülkedeki kırk bin otuz iki dükkânı ve on bir yan şirketi.

Luke liseyi önemsemedi çünkü en büyük ve tek erkek çocuk olarak mezun olduktan hemen sonra Bakers' Café'de çalışmaya başlayacağını biliyordu. Ve bütün yıl boyunca Los Angeles ofislerinde yaptığı şey de bu. Kendisinin CEO olabilmesi ve babamın da sürekli iş başında olmak yerine basit, güçlü bir yönetim kurulu üyesi olarak kalabilmesi için acımasız iş eğitimi alıyor.

"Yüzde doksan iki mi?" Babamın sert sesini duyuyorum. "Doksan dörde anlaşılmıştık. Bu da ne demek oluyor? Üç haftalığına tatile çıktım ve açıklamak zorunda olduğun haber bu mu?"

"Çiftliklerden ikisi çevresel kriterleri karşılamadı. Bunun üzerinde çalışıyoruz."

"Üzerinde mi çalışıyorsun? Nasıl çalışıyorsun? Noel arifesindeyiz. Yıl sonuna kadar yüzde doksan dört etik kaynaklı kahve hedefliyorduk. Yıl sonu geldi Lucas."

Kardeşıme bakıyorum, hayatının en kötü Noel arifesi yemeğini yemek üzere olduğunu bilmesine rağmen yüzü ifadesiz. Hepimiz öyleyiz. Eğer babam mutlu değilse, kimsenin mutlu olmasına izin yok.

Luke annemize döndü. "Şimdi anlıyor musun? Neden sadece bir gece için geldiğimi."

"Oh, Lucas, lütfen yarın kal." Annem acınası bir şekilde surat asıyor. "Gerald, lütfen en azından Noel'de ofisteki işleri bırakır mısın?"

"Sen karışma." Kesik sesi, elindeki bıçağı anneme doğrulturken şampanya bardağımı daha sıkı tutmama neden oluyor.

Hindiye acımadan saldırıyor. Bir psikopat gibi Luke'un kalbini kesmeyi hayal ettiğine bahse girerim.

"Hayatımın en büyük eserini yok etmen için seni kırk sekiz milyar dolarlık bir şirketin başına getirmiyorum. Benim babam

kahve çekirdeği öğütürdü, Lucas. Baban bu işten bir imparatorluk kurdu. *Sen* hayatınla ne yapacaksın?"

Luke elini solgun saçlarında gezdirerek zaten dağınık olan saç tellerini iyice karıştırıyor.

Hizmetçimiz benim dışımda herkese mükemmel dilimlenmiş hindiye servis ediyor ve babam yerine otururken ben de yavaşça tüm yan yemeklerden yiyorum.

Luke, "Sana söylüyorum, yıl sonundan önce tamir ettireceğim," diye homurdanıyor. Samantha'ya bir teşekkür mırıldanıyor ve o da başını sallıyor.

"Davamızdaki OfEC ajanı kimdi?"

Etik Kahve Organizasyonu bana tanıdık geliyor. Geçmişte ajanları birçok kez akşam yemeğine çağırmıştık. Aksi takdirde, babam bizi etik kaynaklı bir kahve şirketi yapmaları için onlara nasıl rüşvet verecekti?

"Önemli," diye açıklıyor Luke. "Aydın yirmi altısında onunla görüşeceğim. Merak etme, süreci biliyorum. Geçen yıl yüzde doksan bir istemiştin, değil mi? Aldım. Lanet olası yüzde doksan dördünü etik kaynaklı olarak alacaksın."

Babam hindiden bir ısırık alıyor ve düşünürken şiddetle çiğniyor. "Karısının diz ameliyatı olması gerekiyor. Biliyor muydun?"

Luke sessizce başını sallıyor. Gözlerini bana dikti. Muhtemelen benim suçlayıcı bakışlarımı hissediyordur. Kardeşim iyi bir insan ve onu rüşvet, tehdit ve bir adamı milyarder yapan diğer her şeyin kaygan yokuşuna sürüklediği için babamdan nefret ediyorum.

Amerika'da metrekare başına en fazla milyarderin düştüğü Stoneview'de yaşıyoruz. Her biri birer suçlu. Hiç kimse düz yolda ilerleyerek bu kadar zengin olamaz. Bu imkansız.

Ağabeyimin ağzı, babam tarafından çok çabuk yakalanan sessiz bir özürle bükülüyor.

"Biz etik ve çevre dostuyuz Lucas," diye ısrar ediyor. Herkesi yanınızda tutmak için bir yalanı bu kadar sık söylediğinizde, muhtemelen kendiniz de inanmaya başlarsınız. "OfEC'in sadece karşılamak için biraz yardıma ihtiyaç duyduğumuz standartları var. Bu bizim iş alanımızda alışılmadık bir durum değil."

Sıcak patatesleri çiğnerken ağızımdan kaçan homurtuya engel olamıyorum. *Olamaz.*

Babamın sert gözleri üzerime dikildi. "Belki eklemek istediğin bir şey vardır?"

Yavaşça yutkunuyorum, bir yudum şarap alıyorum -şampanyayı bitirdiğimden beri bana cesaret veriyor- ve arkama bakıyorum. "Arkanda ne tür bir Noel ağacı duruyor biliyor musun?"

Bana kaşlarını kaldırarak bakıyor ama arkasını dönmeye bile tenezzül etmiyor, ben de devam ediyorum. "Bu bir Fraser köknarı. Nesli tükenmekte olan bir tür. Bilmiyorsan söyleyeyim, neslinin tükenmesine üç aşama kaldı. Lütfen, tüm organizasyonunuzun gezegenimiz için bir tehdit olduğunu bildiğiniz halde Noel arifesi yemeğinde bizi *etik ve çevre dostu şirketinizle* sıkmayın. Kahvehanelerinizi paket servis bardaklarıyla bir saat içinde Amerika'nın geri kalanının toplamından daha fazla plastik israf ediyor."

Masanın öbür ucundan kardeşim bacağıma tekme atıyor ve sessizce bırakmamı söylüyor. Bütün bir akşam boyunca sessiz kalmak umurunda değil çünkü artık babamla uğraşmak zorunda değil. Onu her zaman görüyorum.

Üniversitede ikinci yılıma yeni başlamış olabilirim, ancak Silver Falls Üniversitesi Stoneview'den en iyi ihtimalle kırk dakikalık bir sürüş mesafesinde. Kendimi gerçekten bağımsız hissetmek için aileme çok yakınım ve çoğu Stoneview ailesi için de durum böyle.

Stoneview Prep'ten SFU'ya gidiyoruz çünkü bu bizi elit eğitimin içinde tutuyor ve bu şekilde ailelerimizden ve onların beklentilerinden çok uzaklaşmıyoruz.

Babamı ayda en az bir hafta sonu görüyorum. Luke gibi onun saçmalıklarına tahammülüm yok.

Babam sakince, "Özel hayatımda yaptığım eylemler şirkete yansımaz," diye savunuyor.

"Hayır mı?" Tatlı tatlı gülümsüyorum ve annem konuşmaya çalışıyor ama babam elini kaldırarak onu susturuyor. "O zaman tam tersi olmalı. Şirketinde olduğun berbat adam, özel hayatına da yansıyor."

Bakışma yarışına girerken şarabımdan bir yudum daha alıyorum. Babamın yapabileceği en kötü şeyi gördüm. Bu hayatta artık hiçbir şey beni şaşırtamaz. O gerçekten bir canavar ve beni de dahil ettiği dehşet için onu asla affetmeyeceğim. Bu ailede hepimizin eli kanlı. Kimse kaçmasın diye bundan emin oluyor. Hepimiz kendimizce suçluyuz, bu yüzden hepimiz susuyoruz.

"Ella." İşle ilgili ses tonu bana hoşlanmadığım bir şeyin gelmekte olduğunu söylüyor. "Fikrini savunmak için yüksek sesle konuşmana sevindim." "Fikrini savunmak için

Bardağı masaya geri koyuyorum ki titrediğini görmesin ve ellerimi kucağıma götürüyorum. "Bu da beni bu geceki bir sonraki işime getiriyor."

"Gerald," diye yakınıyor annem. "Yemekte bu konuyu açmayacağına söz vermiştin."

"Neyi gündeme getireyim?" Kelimeler uyuşmuş dudaklarımdan kayıp gidiyor. Üzerlerindeki şarabı yalıyorum, sırtımdan soğuk terler akıyor.

Babamın soğuk gülümsemesi bana anneme verdiği sözü umursamadığını söylüyor. "Bölümünü değiştiriyorsun."

"Ne?" Nefes nefese kaldım.

"Gerald," diye yalvarıyor. "Lütfen, şimdi olmaz."

"Ne demek bölümümü değiştiriyorum? Öylece yapamazsın-" "İnan bana yapabilirim."

Dans benim için her şeydir. Nefes almamı ve hayatta kalmamı sağlayan şey bale ve çağdaş dans, ama içinde az da olsa koreografi olan her spor benim için uygun.

"Baba, beni SFU Dans Bölümü'nden öylece çıkaramazsın. İstedğin gibi birden fazla temel yan dal alıyorum. Programım aşırı yüklü. Bu benim iyi olduğum şey."

"Eğer o kadar iyi olsaydın, eminim Juilliard seni almak isterdi. Joly'nin kızı girdi. Senin hiç kabul mektubu aldığını hatırlamıyorum."

Sözleri nefesimi kesiyor. Emily Joly de Stoneview'den, okulda benden birkaç sınıf üstteydi ve babam bizi kıyaslamaktan asla vazgeçmezdi. O benden daha iyiydi, muhtemelen hala da öyle ve babam dans alanında kariyer yapmama karşı olduğu için, ona kıyasla ne kadar zayıf olduğumu bana hatırlatmayı ihmal etmezdi.

Ama asla pes etmedim. Yoluma ne koyarsa koysun, her zaman dans etmeye devam etmenin bir yolunu buldum. Ve şimdi bunu benden almaya çalışıyor.

"Bekleme listesindeydim," diye mırıldandım. "SFU'daki yerimi kabul etmem için yerimden vazgeçmemi sağlayan sendin."

"Juilliard'ı bu kadar çok isteseydin, bekleme listesinden vazgeçmezdin. Siyasi bilimler okuyacaksın."

"Anlamıyorum." İri gözlerim annemden Luke'a ve tekrar babama dönüyor. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü sizi LSAT sınavına hazırlamak için en iyi bölüm bu."

Geniş giriş salonumuzdaki dede saatinin duyulduğu bir duraklama oluyor. O ve benim çılgınca nefes alışım.

Her nasılsa ellerim tabağımın iki yanında duruyor ve sıkıca yumruk olduklarında babam bunu fark ediyor.

"Hukuk fakültesine gitmek istemiyorum," diye fısıldadım.

"Bu kadar inatçı ve her zaman benimle tartışmak için fırsat kollayan biri olarak cevabınız beni şaşırttı. Bakers' Café'nin hukuk ekibi son derece misafirperver, Ella. Hukuk fakültesinden mezun olduğunda, orada senin için de bir yer olacak."

Bu benim en kötü kabusum gözlerimin önünde gerçekleşiyor.

"Sana karşı geldiğim için beni cezalandırıyorsun. Bunu yapamazsınız. Avukat olmak istemiyorum, hatta şirketinizde çalışmak bile istemiyorum. Bu adil değil."

"Akıllı kesintilerinize bakın. Gerçekten harika bir avukat olacaksınız."

"Baba, lütfen."

"Ben senin geleceğini kurtarmaya çalışıyorum. Eğer dans alanında kariyer yapmaya devam edersen, başarısızlıkların ve paraya olan ihtiyacın yüzünden bana geri döneceksin. O zaman benim şirketim için çalışmaya başlarsın. Ama ben o kadar nazık olmayacağım. Hayatlarıyla ilgili korkunç kararlar veren diğer insanlar gibi temizlikçilerle çalışabilirsin."

"Senden daha az şanslı olan insanlar hakkında konuşma şeklin iğrenç," diye tıslıyorum.

"Onları savunma arzunuz bana çalışmalarınız için doğru seçimi yaptığımı gösteriyor."

Bir parça hindi keserken, çatalını kızarmış patatese saplarken ve karışımı tabağındaki kızılıcık sosuna doğru sürüklerken gözlerim ona kayıyor. Çatalından bir lokma almadan önce bana gülümsüyor.

"Dans bölümünden ayrılmayacağım." Sert ses tonum onu rahatsız etmiyor. Yavaşça çiğniyor, yutkunuyor ve kırmızı şarabından bir yudum alıyor.

"Ella, sevgilim," diye kıkırdar. "Çoktan bitti. Dekanla konuştum. Noel tatilinden sonra döndüğünde yürürlüğe girecek."

Soğuk bir el parmaklarını karnıma doluyor, acıdan nefes alamayana kadar sıkıyor.

Onun yanındayken gücümü kaybetmekten nefret ediyorum. Sulu gözlerim Luke'a gidiyor. "Bir şeyler yap."

Bana suçlulukla cevap vermeden önce dudaklarını kısıtıyor. "Hâlâ dans edebilirsin. Sadece ana dalın olmayacak."

Babamızın tarafını tutuyor. Bu da tek bir anlama geliyor.

"Biliyor muydun?" Törpüledim.

Özür dileyen bakışları ve dayanılmaz sessizliği her şeyi daha da kötüleştiriyor.

"El's-"

"Siktir git," diye tıslayarak ayağa kalkıyorum ve ağır sandalyem yere düşüyor. "Senden nefret ediyorum," diyorum babama. "Bunu resmen yaptın. Hayatımı mahvettin."

"Dil," diye nefes nefese kalıyor annem.

Şarabımı yudumluyorum, bardağı masaya öyle sert çarpıyorum ki kırılmamasına şaşıyorum.

"Ella, tatlım," diye sesleniyor ben odadan çıkarken.

"Bırak onu," babamdan duyduğum son şey. Bunun sadece küçük bir kızın öfke nöbeti olduğunu ve benim hayatım boyunca kurduğum hayalleri yıkmadığını göstermek için tembel bir elini havada salladığını hayal edebiliyorum.

Kim bilir ne kadar zamandır yatağında uzanmış, hâlâ tavana bakıyordum ki biri kapımı çaldı. Luke onu içeri almamı bekleme zahmetine girmiyor. Kapıyı yavaşça arkasından kapatıyor ve gelip yatağımın kenarına oturuyor.

"El'in," diye mırıldanıyor yan döndüğümde, ona sırtımı verirken kendi üzerime kıvrılıyorum. Bir elini omzuma koyuyor. "Sana duyurmama izin vereceğine söz verdi. Bunu mahvetmemek için yemekten sonrasını bekliyordum."

"İyi işti. Akşam yemeği çok güzeldi."

İç geçiriyor, omzumdan çekerek tekrar sırtüstü yatmamı sağlıyor. "Yine dans edeceksin. Sadece bu senin işin olmak zorunda değil. Stoneview'de kalan insanlar dansçı olmazlar, El's. CEO, avukat, politikacı oluyorlar. Bizim hayatımız bu."

Hepimizin aynı sektörlerde çalışıp birbirimizle evlenmemizin bir nedeni var. Seçkin grubumuz içinde gücü elimizde tutmak için enstest ilişkilerimiz var.

Bunun ne kadar derine işlediğini biliyorum. Kendi gözlerimle gördüm. Stoneview eliti sadece zengin insanlardan oluşan güzel bir çevre değil.

Dünyayı biz kontrol ediyoruz.

Saflığımı ve dünyayı kurtarmayı amaçlayan gönüllü olduğum kuruluşları düşünüyorum. Daha az şanslı olanlara yardım etmeyi. Vicdanıma yardımcı oluyor ama hiçbir şeyi değiştirmiyor.

Dünya her hafta gördüğüm insanlar tarafından kontrol ediliyor. Petrol, madenler, kirli politikacılar, yeraltı örgütleri. Gücü elinde tutanlar bunlar.

Ve hepsinin üstünde? Stoneview Toplum Vakfı. Arkasında sadece seçilmiş birkaç kişinin Sessiz Çember olarak bildiği, üyeleri *Gölgeler* olarak bilinen güzel bir organizasyon. Babam Luke ve benim orada kalmamızı istiyor.

Sadece düşününce bile midem bulanıyor. Bu gizli topluluk söz konusu olduğunda katıldığım şeyleri bilmek.

"O zaman belki de Stoneview'de kalmamalıyım," diye mırıldanıyorum Luke'tan çok kendime. Elimdeki tek çözümün bu olabileceğine dair bir tür vahiy.

"Hâlâ tezahürat yapıyorsun. Nasıl gidiyor?"

SFU güçlü bir spor topluluğuna sahiptir ve amigo takımı ABD'nin birçok şehrinde yarışmaktadır.

"Ben en iyisiyim. Tabii ki."

Bana muhteşem bir gülümseme gösterdi. Babamın gençken para verip yaptırdığı mükemmel dişler.

"Sana çok kızgıyım," diye homurdanıyorum, sesimde nefret olmasa da. Kardeşimi suçlamıyorum. Babamın aldığı kararlar üzerinde gerçek bir etkisi yok.

"Özür dilerim."

Ona bakıyorum ve ufak bir gülümseme işareti yapıyorum. "L.A.'de hayat çok güzel olmalı. Manken kız arkadaşlarınla çevrili ve babandan uzakta."

"Hukuk fakültesine gidersen bana katılırsın. Bir hukuk ekibimiz var. Babamdan uzak kalmak istiyorsan, ülkenin benim tarafına gel."

"Cildimin tüm yıl boyunca güneşten hoşlanacağını sanmıyorum."

Kıkırdıyor, sonra telefonuna bakıyor. "Bir şeyler içmek için çocuklarla buluşacağım. Muhtemelen Chris'lerde. Katılmak ister misin?"

Bu kolay bir karar olmalı. Chris Murray Yale'de okuyor ama muhtemelen tatil sezonu için ailesinin yanına dönecek. Uzakta değil. En yakın komşumuz.

Sönük bir iç çekiş beni terk ediyor. Her şeyin lisedeki kadar basit olmasını ne kadar isterdim. Luke ve arkadaşları benden büyüktü ama her zaman onlarla takılmama izin verirlerdi. Onlar Stoneview Prep'in krallarıydı ve ben onların yanında kendimi yenilmez hissederdim.

"Ben biraz uyuyacağım," diyorum ona.

"Saat daha on bile olmadı. Gel hadi." Beni sallıyor. "Haberlerle başa çıkmaya yardımcı olur."

Ona kısık bir gülümseme sunuyorum ve başımı sallıyorum. Yataktan kayarak masama doğru yürüyorum ve oturup bir kalem alıyorum. "Hâlâ doldurmam gereken birkaç tatil kartı var. Babam onları en yakın arkadaşlarına dağıtmamı istiyor." Bir an birbirimize bakıyoruz, *en yakın arkadaşların* Sessiz Çember'in üyeleri olduğunu biliyoruz.

Luke yanıma geliyor ve güven veren elini omzuma koyuyor. "Güven bana El's, bunun senin için en iyi karar olduğunu biliyorum."

"Yapamazsın," diye dişlerimi sıkıyorum.

"Bu boktan dünyada senden daha uzun süredir bulunuyorum ve babamla Çember'den sağ çıkmayı başardım. Avukat olmak buradan uzakta olabileceğin anlamına geliyor. Onun için çalışman, eşlerden biri olmandan daha iyi. Bağımsızlığın küçük bir parçasına sahip olma fırsatını değerlendir. Ya öyle olacaksın ya da annem gibi. İstedikinin bu olmadığını biliyorum. Onun yerinde olsaydın büzüşür ve içten içe ölürdün. Bu sana özgürlük vermenin bir yolu."

"Babam bunu benim için yapmıyor." "Hayır. Bu benim fikrimdi." "Ne?" Haberlerde boğuluyorum.

"Sen bir Gölge'nin karısı olabilecek türden bir kadın değilsin. Bunu sen de en az benim kadar biliyorsun. Babam için çalışmak seni bundan koruyacaktır. Ev kadını olmaktan başka bir amacın varsa, görücü usulü bir evlilikten de korunmuş olursun. Tek umursadığım bu."

"Ama... dansçı olabilirim. Bu-"

"Onun işine yaramaz."

"Sadece bunu yapabileceğime inanmıyor."

"Çember'in etkisiyle her şeyi yapabilirsin, El's. Ama ödeyeceğin borcu ödemeye hazır mısın?"

"Bunu kendim de yapabilirim!" Şak diye söyledim. O üzgün bakış beni öldürüyor.

"Sen de bana inanmıyorsun, değil mi?"

Bir elini saçlarında gezdirip dudaklarını sıkıyor. "Bu riski alamam. Sen benim küçük kız kardeşimsin. İsteyeceğim son şey bir Gölge'nin pençesine düşmen, hayatı boyunca hiç hayır denmemiş bir sapıkla sevgisiz bir evliliğe mahkûm olman. Annem gibi. Bunu senin için yapıyorum."

Gözlerim önümdeki Noel kartlarına takılıyor. Her yıl onları yazmam ve kasabadaki her Shadow'a gidip kendim dağıtmam gerekiyor. Bu sonsuza kadar sürüyor ve her gün biraz yapmam gerekiyor. Bunlar yarın teslim edeceğim son birkaç tanesi.

Altın tozlu siyah, yıldızlar parıldıyor ve altın yazıyla *Mutlu* Noeller yazıyor... Arka plan Gölge'nin ruhları kadar karanlık.
İçinde, babamın bana yazdırdığı şifreli bir mesaj var.

*Mutlu Noeller Yeni bir
siparişin tadını çıkarın
Kalmak isterseniz yeni bir yıl sizi bekliyor.*

Bunun, tarikat üyesinin bir yıl daha Sessiz Çember'in bir parçası olabileceğini teyit etmekle ilgili olduğunu biliyorum. Bazen insanlar kalamazlar. Eğer değerlerini kaybederlerse ya da artık Çember'e bir şey getirmezlerse kovuluyorlar. Babam yönetim kurulunun bir parçası olduğu için, benim deyimimle üyeliklerinin yenilenmesini o gönderiyor. Ama neden yeni bir düzenden bahsettiğini anlayamıyorum.

İç çekiyorum. Yaptığı şey için kardeşimi bile suçlayamıyorum. Ya ev kadını olmaktan başka bir işe yaramaz olsaydım? Sessiz Çember'den bir Gölge'yle evlenmek istemiyorum. Ben bağımsızlık istiyorum.

"Hukuk berbat," diye hayıflanıyorum.

"Evet," diye kıkırdıyor. "Neyse ki en iyi iki arkadaşım hukuk fakültesine başlıyor. Ve onlardan biri bir dahi. Yani ihtiyacın olan tüm yardıma sahip olacaksın." Solgun gözleri loş ışıktaki kararıyor. "Sadece babamdan *asla* bağlantılarını kullanarak geçmene yardım etmesini isteme, Ella. Gölgeler hiçbir şeyi bedavaya vermez ve fiyatları da ağırdır."

Yutkunuyorum, başımı sallıyorum, sonra cesaretimi topluyorum. "Sen-"

Soruyu formüle edemeden sözümü kesti. "Tam üye olmak için evlenmek zorundasınız. Bir varis bırakmak ve mirası devam ettirmek için her şeye sahip olduğunuzu gösterin."

"Doğru..." Ona gülümsüyorum. "Ve Tanrı biliyor ki sen bir ilişkiyi birkaç haftadan fazla sürdüremezsin." Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum.

Luke ve ben Sessiz Çember hakkında nadiren konuşuruz ve bunun aramıza girmesini hiç istemiyorum.

"Evet," diye kıkırdıyor. "Belki de bunu bilerek yapıyorum. Karım yok, babamın benden rütbe atlamamı istemesine imkân yok." Omuz silkiyor. "O dünyada bir hiç olmaktan memnunum."

Saçımı karıştırıyor ve elimdeki kalemi alıyor. "Hadi şimdi arkadaşlarımla birkaç kadeh bir şeyler içmeye gidelim. Chris seni gördüğüne çok sevinecek."

Ama başımı sallıyorum. "Bu konuşma içimdeki her şeyi alıp götürdü." Ayağa kalkıp yatağıma geri dönüyorum, umarım bahaneler bulmaya devam ettiğimi fark etmez.

Çünkü artık onunla ve arkadaşlarıyla takılmamamın gerçek nedenini ona söyleyemem.

O son sınıftayken ve ben birinci sınıftayken Chris'le onun arkasından aylarca çıktık.

Kalbimi kırdı çünkü artık Luke'tan sır saklamak istemiyordu ama gerçeği de söylemek istemiyordu. Kardeşimle olan arkadaşlığının bana duyduğu sözde aşktan daha önemli olduğunu.

Chris'i şimdi gördüğümde ve Yale'den, kız arkadaşından ve bensiz yeni hayatından bahsettiğini duyduğumda... sanki elini göğsümün içine sokuyor, kalbimi yumrukluyor ve onu vücudumdan söküp atıyor gibi hissediyorum.

Hayır, bunların hiçbirini Luke'a söyleyemem. Tam tepkisinin ne olacağından emin değilim, sadece bundan iyi bir şey çıkmayacağını düşünüyorum.

Yatağımdan ona el sallayarak veda ediyorum, hiçbir fikri olmasa bile bana eski sevgilimi hatırlattığı için ondan biraz nefret ediyorum.

Chris ve ben hiçbir zaman bir şey olmak istemedik. Birinci sınıftan önceki yaz, Luke'a takım elbise diktirmek için beklerken birlikte kahve içtiğimizi hatırlıyorum. Saygılı ve tatlıydı, kibarca sohbet ediyordu. Liseye bir yıl geç başladığımdan bir kez bile bahsetmemişti. Hepimizin tanıdığı tipik Chris.

Sonra onunla aynı liseye gittim.

Stoneview Prep'te öğrencilerin istedikleri zaman kullanabilecekleri bir spor salonu var ve bir sabah orada karşılaştık. Meğer her gün okul başlamadan önce gitmek onun alışkanlığıymış ve benim de planlarım arasında aynısını yapmak varmış.

Bir hafta kadar ayrı ayrı egzersiz yaptıktan sonra bana ağırlık çalışmamda yardım etmeye başladı.

Bütün bu aptalca şey böyle başladı.

Kaldırmama yardım ettiğinde sırtıma değen teninin sıcaklığı. Beni cesaretlendirmek için eğildiğinde boynuma değen nefesinin fısıltısı.

Chris onların çılgın piçler grubunun en sakini ve en kibar olanı olarak bilinir. Kardeşimi severim ama kendimi bildim bileli çapkındır ve arkadaş gruplarındaki diğer ikisi de başlarını belaya sokmakta en kötü olanlardır. Chris'i kanunları koyan kişi olarak görmeyi seviyorlar. Tavsiye almak için gelebilecekleri kişi. Koruyucu.

Bakire bir melek olmaktan çok uzaktı ama okulumuzdaki herkes Chris'i *iyi biri* olarak tanırdı.

Diğer üç kişi günahların gerçek anlamda reenkarnasyonu olduğunda söylemesi kolay.

İnsanların Chris Murray hakkında unuttuğu şey, onunla hedefi arasına kimsenin giremeyeceğidir. Ve birlikte yalnız zaman geçirmeye başladığımız anda, onun hedefi bendim.

Beni istediğine karar verdiği an, bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bu konuda zorlayıcı değildi. Özür dilemeyecek kadar zekiydi. Yumuşakça kontrol ediyordu. Çok doğal görünen bir şekilde flört ediyordu, çok geç olana kadar fark etmemiştim. Tek bildiğim, ne zaman yakınlaşsa, kendimi farklı hissettiğimdi. Ve ne zaman bana değer verdiğini gösterse, kendimi özel hissediyordum.

Yarın seni ben bırakırım. Komşuyken ve aynı anda buraya gelirken iki araba kullanmanın bir anlamı yok.

Bunu söylediğinde havlusunu ve su şişesini alıyordu, ben bir yanıt vermeyi bile düşünmeden erkekler soyunma odasına doğru yol alıyordu. Zaten sormadı da. Bu bir öneri değildi. Bana sadece planını söyledi.

Utangaç gülümsemesi ve terli alnına yapışmış karamel saçları gözümü kör etmemiş olsaydı, beni okula bırakırsa... geri de bırakması gerekeceğini fark edebilirdim.

Onunla savaşmadım. Sadece ne anlama geliyorsa onu uyguladım. Ertesi sabah beni evimden aldı ve okuldan sonra arabasının yanında beklememi söyledi. Ben de bekledim. Ağabeyim beni fark etmedi bile, kendi arabasına doğru yürürken beni göremeyecek kadar şimdiki kız arkadaşına kapılmıştı. Çoğu insan evine gidene ve Chris seçkin okulumuzun mermer merdivenlerinden inip otoparka girene kadar orada bekledim.

O gün arkadaşlarıyla değil, tek başına dışarı çıktı. Gözlerindeki memnun parıltı beni dinlenilmekten hoşlandığı konusunda uyarmalıydı. Bana söyleneni yapmamdan hoşlanıyordu.

Onu şimdi tanıdığım kadarıyla, o gün dilini ısırıldığına bahse girebilirim. Bana ödöl olarak vermek istediği *iyi kızı* geri yutmak için kendini zorluyordu.

Beni eve bıraktığı ilk akşam sadece gülümsedi ve Luke'a selam söylememi istedi. Ertesi sabah bunu yapıp yapmadığımı sordu, ben de doğruyu söyledim.

Ben yapmadım.

Bilmiş gülümsemesi bana bunun bir test olduğunu söylemeliydi. En iyi arkadaşı olan ağabeyime birlikte vakit geçirdiğimizi söyleyip söylemediğimi görmek istiyordu.

İkinci akşam, benimle birlikte arabadan indi ve ben garaj yolunda yürürken ceketini beni yağmurdan korumak için kullandı.

Üçüncü gece, hoşça kal derken büyük eliyle kalçamı sıktı ve ona bakmak için döndüğümde bir elini yüzümün yan tarafına koydu.

Gözlerin gerçekten büyüleyici, Ella.

Başparmağı yanağımı usulca okşadı ve başka bir şey umarak dudaklarımı ayırdığımı hatırlıyorum. Ne olduğunu bilmiyordum, sadece bir şey... *daha fazlası.*

Bana başını salladı, bal rengi gözlerinde parlak bir onay vardı, gülümsediğinde sol yanağındaki gamze görünüyordu.

Her zaman komşu çocuğu görünümündeydi. Çok iyi sakladığı karanlığı için fazla sevimli. Yapmayı gerçekten sevdiği şeyler için fazla yakışıklı. Fiziğinin ruhunu yansıtan tek unsuru ne kadar uzun ve heybetli olduğudur. Hayattan daha büyük, beni her şeyden koruyabilecek kapasitede.

Kendisi hariç.

O hafta Cuma gecesi hariç her akşam beni eve bıraktı. Çünkü arkadaşlarının onu evinde bekleyeceğini biliyordu. Dördü hafta sonları hep parti yapardı. Ama bu seferki farklıydı. On sekizinci doğum günüydü.

Ve davet edildiğim ortaya çıktı.

Bütün gece onu görmedim. Herkes Chris'ten bir parça istiyordu. Okulumuzun krallarından birini içeren doğum günü partileri büyük bir olaydı. Gecenin sonunda, bir dakika bile ilgisini çekme umudumu kaybetmiştim. Ve bundan nefret ediyordum. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama bir şekilde beni onun şefkatine bağlamıştı. Onun sert nezaketine. Alçak, yumuşak sesiyle. Birdenbire

O gece gruplarının *iyi adamı* Chris Murray'i arzulayan diğer kızların bir parçası olduğumun farkındaydım.

Ve utanç vericiydi.

Hatta öyle ki onu görme umuduyla sonuna kadar kaldım ama o en yakın arkadaşlarıyla bodruma inmişti. Kardeşimle birlikte.

Arkadaşlarım zaten gitmemi bekliyorlardı, bir yandan benim için üzüyorlar bir yandan da o gruptan kimseyle ilişki kurmamam konusunda beni uyardıklarını hatırlatıyorlardı. Ayrılmadan önce tuvalete gitmemi gerektirecek kadar içki içmiştim.

İşte o zaman beni buldu.

Üst kattaki banyoya kadar gittiğimde beni takip etti. Onu fark edemeyecek kadar sarhoştum ve benimle birlikte içeri girip kapıyı kapattığında ve devasa vücuduyla çıkış yolunu kapattığında beni korkuttu.

Onun yanındayken çoğu zaman olduğu gibi kelimeler kifayetsiz kalıyordu. Chris'in yanında kendimi kaybetme eğilimindeydim. Sohbeti o yönetirdi, gerçekte kim olduğumu öğrenmeye çok hevesliydi ve ben de sorduğu her şeyi yanıtlardım. Her sabah spor salonunda beni daha iyi tanımaya çalışırdı. Yüzeysel bir şey değildi. Hayır, içimde kim olduğumu bilmek istiyordu.

Luke'un gelecek yıl gitmesi hakkında ne düşünüyorsun? Liseye bir yıl geç başlamak nasıldı? Amigo takımına girmek için neden bu kadar hevesliydin? Geleceğinle ilgili ne yapmak istiyorsun?

Ancak o partide, Ella Baker'ın kim olduğuna dair sorular ortadan kayboldu. Kadını keşfetmek istiyordu.

Ben sessiz bir kız değilim. O zamanlar da değildim. Babamın her zaman söylemeyi sevdiği gibi, inatçıyım. Sevdiğim insanları ve kendini savunamayan insanları şiddetle savunurum. Çenemi kapalı tutmam. Kaba değilim ama utangaç da değilim, sorunlu değilim ama uyumlu da değilim.

Chris'le durum farklıydı.

Enerjisi nefesinizi keser. Savunmayı unutun, o onları yıkar. Dikkatlice, yüzünde güzel bir gülümsemeyle.

Elini arkasına atıp gözlerini benden ayırmadan kapıyı kilitletiğinde nefes almakta zorlandım.

Bana mutlu yıllar dilemeden gitmeyecektin, değil mi?

Kalbimin atışları kontrol edilemezdi. Her gümbürtü vücudumda yankılanıyor, kulaklarımda çınlıyor, kanımı ısıtıyordu.

Karamel saçları kulaklarının hemen üstünden kıvrılıyor, birkaç teli alnına düşüyordu. O gece içmişti, ki bu hiç ona göre değildi. Viski gözleri muziplikle parlıyordu ama başka bir şey daha vardı. Özlem. Pişmanlık.

Jake'in beni bu gece üçlü yapmaya ikna etmeye çalıştığını bilmen gerektiğini düşündüm.

Kalbim düştü. Buz damarlarımda geziniyordu. Okuldaki herkes Jake ve Chris'in *seks maceralarını* biliyordu. Jake dördü arasında en kötüsüydü. Luke bile onun yanında bir melek gibiydi. Chris'i kendisiyle birlikte cehenneme sürükleyebilecek biri varsa o da Jake White'tı. Chris güzel kızlarla seks yapmaktan utanmıyordu ama yanlış bir şey de yapmıyordu. Jake sürekli kız arkadaşını aldatıyordu.

Hayatımda hiç o an hissettiğim kadar aptal hissetmemiştim.

Sanırım neredeyse başardığını da söylemeliyim. Size karşı tamamen dürüst olmak gerekirse, sarhoştum. Bana istemediğim bir şeyi yaptırmasına pek izin vermem ama buna karşı koyacak gücüm de yoktu. Ve ellerimi onun üzerine koydum.

İşte o zaman kendimi hiç bu kadar aptal hissetmemiştim.

İçimden gelen tek şey buydu. *Tamam.* Ve bu.

Hayal kırıklığının yüzümde belli olmaması için dua ettim ama onun gözlerindeki yansımayı gördüğümde, bununla savaşmanın bir anlamı olmadığını anladım.

Sanırım şimdiye kadar yaptığım en aptalca şeydi. O kadar basit söyledi ki. Çünkü gerçek buydu. Durdurdum. Onları geride bıraktım.

"Neden?" diye sormak için tüm gücümü harcadım.

Çünkü ben sadece buna degeceğini düşündüğümde hata yaparım, Ella.

Mavi kot pantolon ve sade beyaz bir gömlek giyiyordu. Her zaman zarif. Her zaman göze hoş görünür.

Ve sesi. Çok derin ve kendinden emindi.

Ne gibi? Ben sordum.

Tüm varlığım bu hatayı yapmak istiyordu ama onun beni seçtiğine inanmaya cesaret edemiyordum. Chris Murray kuralları çiğneyecekse, bu benimle olacaktı. Ve *buna degeceğine.*

Alt dudağını ısırды ama yine de yüzüne yayılan gülümsemeyi engelleyemedi. Ön dişinde hafif bir kırık vardı ve hâlâ da var. A

Bana aptalca bir kavga olduğunu açıklamıştı. Her zamanki gibi Jake'i beladan kurtarıyordu.

Bana doğru bir adım attığında olduğum yerde donup kaldım, arkamda geniş bir banyo tezgahı vardı.

Seni öpeceğim, diye uyardı beni. İlk kez sesinde uğursuz bir şeyler duyuyordum. *Ve eğer istemiyorsan beni şimdi durdurmanı öneririm, çünkü bir kez başladım mı, geri dönüşü yok.*

Bir tür sihirle, neredeyse üçlü seks yaptığı o kızla ilgili her şeyi unutturmayı başardı. O anda önemli olan tek şey onun yerine beni seçmiş olmasıydı. O zamanlar kardeşimi bile düşünmemiştim, sadece kalbimi düşünmüştüm. Stoneview Prep'in krallarından biri olan Christopher Murray'i yanıma alarak ne kadar risk aldığımı düşünmemiştim. Dediğim gibi, o bakire bir melek değildi. Sağduyulu olmasına ve yattığı kızlara saygı duymasına rağmen, dedikodu değirmeni onu asla bağışlamadı ve bekâr olmadığını biliyordum. Hem de hiç.

Geri dönmek yok mu diye sorduğumda bana yakındı. Ne kadar süre için? Başlatmaya çalıştığınız şeyin bir geleceği yok.

Avuçlarını tezgahın üzerine, iki yanıma koydu, beni kafesledi. içinde.

Karar verdiğim sürece benimsin, Ella. Bir şey istediğimde, hiçbir şey yoluma çıkamaz. Kardeşin değil. Ne yaş farkı. Sen bile. Neredeyse kibarca gülümsedi, sözlerini algılamam için bana zaman verdi. Şimdi mi teslim olmak istersin yoksa başka bir zaman mı?

Bekledi. Gerçekten bir cevap istediğini anlamam bir dakika sürdü. Ona bakmaktan boynum tutulmuş, gözlerim şoktan büyümüş ve tenim bana dokunmasına duyduğum ihtiyaçtan yanarken, *şimdi* diye fısıldadım.

İlk kez onayını dile getirdi.

İşte iyi bir kız.

Ve bu kelimelerin benim çöküşüm olacağını kim bilebilirdi?

Dudaklarımı ayırdığımda açgözlülüğe dönüşen şefkatli bir öpücükle ağzımı yakalamasına izin vererek cehennemin kapılarını açtığımı anlamamıştım. Bu adamın her düşüncemi ve tüm ruhumu tüketeceğini bilmek için henüz çok erkendi. Beni daha rahat öpebilmesi için belimden tutup tezgâhın üzerine oturtmasına izin verdim.

Büyük bir elini enseme kaydırıp saçlarımı tutarak başımın açısını ayarladığında titredim.

Elini eteğimin altına sokup kalçama dolamak gibi basit bir şey yaptığında ağzının içinde inledim.

Bugün hala saatler mi yoksa bir saniyeden az mı sürdüğünü söyleyemiyorum. Beni sonsuza dek değiştirecek kadar uzun, çok daha fazlasını isteyeceğim kadar kısaydı. Sonrasında çenemi, boynumu öptü. İzin verdim.

Bu benim ilk öpücüğüm değildi. Birinin ellerini eteğimin altına ilk kez sokması bile değildi.

Ama onun sahip olduğu deneyime sahip değildim. Bakireydim ve o da bunu biliyordu. Kalçalarımı ona doğru bastırmak için döndürdüğümde, kalçamdaki eliyle beni durdurdu. Saçımdaki eliyle başımı geriye çekti ve gözlerimin içine baktı.

*Bekaretini bir parti sırasında banyomda almayacağım.
Bundan daha iyisini hak ettiğini bilmelisin.*

Gözlerim şehvetten ağırlaşmıştı ve yutkunmakta zorlandım ama başımı salladım.

Kulağımın altındaki deriyi emdi, acıdan tısladığımda daha iyi yaladı ve tekrar kulağıma konuştu. *Sadakat konusunda çok ciddiylim. Amin artık bana ait, Ella. Başkasının dokunmasına izin vermeyeceksin, değil mi?*

İçimdeki her şey eridi. Onun sözlerine verdiğim tepkiyle külotumun ıslandığını hissettiğimde beynimin çalışmaması sorunlarımın en küçüğüydü.

Başımı sallamaya çalıştım ama elini daha da sıktı. *Kelimeler*, diye alçak sesle emretti. Sesinde daha önce hiç duymadığım vahşi bir şey gürlüyordu.

Hayır. Hayır, yapmayacağım.
Yapmayacaksın, diye onayladı. *Okulda peşinden koşan o çocuklar seni hak etmiyor. Aletine boşalmanın nasıl bir şey olduğunu bilen ilk erkek ben olacağım. Ve sabırsızlanıyorum.*

Beni bıraktı ve bir adım geri çekildi. Tezgâhtan inmeme yardım etti ve ayaklarımın üzerinde dengede durduğumdan emin olana kadar beni belimden nazikçe tuttu.

Ya sen? İçimde kalan azıcık gerçeklikle sordum. *Bana sadık kalacak mısın?* Bu grubun genelde nasıl bir belaya bulaştığını bildiğimden adil bir soruydu.

Bana duyduğun güveni asla boşa çıkarmayacağım.

Ellerini yanaklarıma koymadan önce saç tellerimi kulaklarımın arkasına sıkıştırdı ve ona bakmamı sağladı. Kendimi bir uçakta gibi hissediyordum, kulaklarım uğulduyor, kafatasımdaki baskı ağırlaşıyordu.

Luke'un bir şey bilmesine gerek yok. Ben ona söyleyene kadar olmaz, tamam mı? Tamam, tekrar ettim.

Gülümsedi, uyuşmuş onayımından mutlu olmuştu. Beni ne kadar aptal yerine koymasına izin verdiğimi bildiğim için şimdi kendimden nefret ediyorum. Tek yaptığım kabul etmek ve takip etmektir. Zihnimi ele geçirmesine ve beni cennete götürdüğüne inandırmasına izin verdim, oysa tek yaptığı beni yozlaştırmaktı.

Evine git. Pazartesi görüşürüz.

Başımın tepesine bir öpücük kondurdu, gerçek bir centilmen gibi bana kapıyı açtı ve ben de gitmek için geri döndüm. Kafam bulanıktı, adımlarım düzensizdi.

Arkadaşım bana nerede olduğumu sordu ve ben de uyuşmuş dudaklarımla *banyo* cevabını verdim. Hâlâ dilimde onun tadını alabiliyor, tenimdeki güçlü kavrayışını hissedebiliyordum.

Chris bekaretimi bir hafta sonra aldı. Okuldan sonra beni eve bıraktı, ben de onu gizlice odama soktum. Sonuna kadar gideceğimizi düşünmemiştim. Ama onun gibi yakışıklı birine karşı koymak çok zor, kafasını bacaklarının arasına sokup "*Seni benim yapmazsam delireceğimden korkuyorum Ella*" diye fısıldadığında.

Öpücükte yaptığı gibi, "*Beni durdurmak için tek şansın bu*" dedi.

Ben yapmadım.

Ve ondan sonra, gerçekten boku yemiştım. Kelime oyunu yaptım.

O arkadaş grubundaki erkeklerin hepsinin kafasının karışık olduğunu bilmeliydim. Chris'in dışarıdan ne kadar tatlı görüldüğü önemli değil. Sözlerinin yumuşak olması ve bana emir verirken bir beyefendi gibi davranması önemli değil. Bu adamlar kıskanç ve sahiplenicidir. Tüm yanlış şekillerde otoriterdirler. İlişkimizin zehirli olduğunu fark edemeyecek kadar aptaldım.

Saklanmak zorundaydık ama diğer erkeklere çok yakın olmama izin verilmiyordu. Ya da onun giymemi istemediği şeyleri giymeme. Kıyafetler kıskanılacak bir şey değildi. Stoneview Prep'te üniformamız vardı zaten. Ama hafta sonları, gizli randevular ya da partiler için bana nasıl giyinmem gerektiğini söylemeye bayılırdı. Bazen bir partiden önce kimse yoksa sırf birlikte vakit geçirebilmek için evime gelirdi. Ben duştayken kıyafetlerimi yatağın üzerine sererdi. İlk seferinde büyük bir şok yaşadım.

Ne oluyor be?

Bu elbiseye bayıldım.

Onunla alay ettiğimi hatırlıyorum. *Kiliseye gitmiyoruz. Bu bir Stoneview Hazırlık partisi. Deri eteğimi giyecektim. Sence de seksi görünmüyor muyum?*

Ona göz kırptım, havlumu tuttum ve diğer elimle ona bir öpücük gönderdim. Şakalaştığımızı sanıyordum.

Yatağı işaret ederken yumuşak bir ses tonuyla konuştu. *Ya bu elbiseyi giyip partiye gidersin ya da gitmezsin.*

Elbiseyi sevmediğimden değil. Dizimin hemen üzerine kadar inen, etrafı saran mor ipek bir elbiseydi. Sağduyulu ve zarif bir şekilde seksiydi. Chris Murray'in kız arkadaşının giyeceği türdendi. Çok güzeldi.

Ama benim seçtiğim bu değildi.

Onun için bütün mesele de buydu. Kontrol istiyordu. Ve aptal bir kız gibi. Ona verdim.

Tamam. Hiçbir şey olmamış gibi omuz silktim. Karşı koymadan elbiseyi giydim.

Büyük bir hata yaptım.

Ama bunun korkunç bir karar olduğunu nereden bilebilirdim ki, anlaşılmam karşılığında çenemi nazikçe kavradı, başımı mükemmel bir şekilde eğdi, eğildi ve dudaklarıma doğru mırıldandı, *sen çok iyi bir kızsın, Ella.*

Ve beni çok ciddiymiş gibi öptü.

O andan itibaren, yaptığım her şey bir şekilde Chris tarafından yönlendiriliyordu. Ve karşı koyduğum küçük zamanlarda.

Kalçalarımı birbirine bastırarak yorganın altında kıvrandım. Chris beni en çılgın hayallerimde bile düşünmediğim bir erotizm markasıyla tanıştırdı.

Beni *eğittiğini* yüzüme karşı söylemekten utanmıyordu.

Çok genç, çok masum olduğumdan, beni başkaları için mahvettiğinden en ufak bir endişe duymuyordu. Aksine, en sevdiği şey, beni tam istediği gibi yaptıktan sonra ondan asla vazgeçmeyeceğimi bilmektir.

Ve şimdi biliyorum ki o başardı. Çünkü kimse onunla kıyaslanamaz. Bana onun verdiklerini verebilecek birini bulmaya çalıştım.

Kimse yapamaz. İhtiyacım olan şey onun kişisel işkence markası.

İlk kez Stoneview Prep Cadılar Bayramı balosundan bir gün önce karşı koydum.

Spor salonuna gitmek üzere arabaya binmiştik. Sabahın altı buçuğunda kafam hâlâ uykudan ağırlaşmıştı.

Ella.

Mhm? Çenem elimin üzerindeydi, dirseğim kapıya dayanmıştı ve Stoneview Hazırlık Okulu'na giderken yolumuzun üzerindeki kapılı konakları izliyordum.

Sylvan Morte'un seni baloya davet etmesine izin verdin mi?

Kalbim karnıma düştü. Kızdığı zaman sesindeki sakinlik dehşet vericiydi ama ben güçlü durdum. Baloya başka biriyle gittiğim için bana kızmış olabilirdi ama ben ilişkimizi hâlâ kardeşimden saklamak zorunda olduğumuz için öfkeliydim.

Ne söylemem gerekiyordu? Seninle gelemem, değil mi? Tabii sonunda cesaretini toplayıp Luke'la konuşmak istemiyorsan?

Ella, dedi ciddiyle. Çok iyiydın. Şimdi gerçekten sınırları test etmek istiyor musun? Beni ne kadar sinamana izin vereceğimi görmek için sınırları zorlamak mı?

Belki de. Ayağımı yere vurabilirdim. Arabada olmamız iyi bir şeydi ve daha fazla çocukça davranamazdım. Tabii Luke'la konuşmak istemiyorsan. O zaman Sylvan'a yeni bir randevu bulmasını söyleyebilirim. Ama sırf erkek arkadaşım onun küçük sırrı olmamı istiyor diye oraya yalnız gitmeyeceğim.

Ben yalnız gidiyorum. Sabrı tükeniyordu. Bunu hissedebiliyordum. Sadece ne zaman koptuğundan emin değildim.

Geri itmek istedim ve o da bunu biliyordu.

Yap hadi. Bu fısıltı bana söylediği en tehditkâr şeydi. Okulumuzun otoparkına dönerken gözleri yoldaydı. Beni test et. Yeni bir ilişkide karşındakini ne kadar zorlayabileceğini görmek normaldir, değil mi? Sonuçlarına katlanmayı göze aldığınız sürece.

Baloya Sylvan'la gideceğim. Bunu söylemek için tüm gücümü harcadım.

Arabasını park etti, bana baktı ve başını salladı.

İşte buydu. İyi çocuk Chris Murray patladığında olan bu muydu? Neredeyse hayal kırıklığı yaratıyordu.

Bugün bile her şeyi çok net hatırlıyorum. Elim kontrolüm dışında çarşafımın altına kayıyor. Karnımın alt kısmına bastırıyorum, uyku şortumun bandıyla oynuyorum ve tekrar çekiyorum. İçimde bir sızı var. O gün olanları düşündüğümde ona bastırmaya fena halde ihtiyaç duyuyorum.

Kadınların soyunma odası boştu. Günün o saatlerinde genellikle sadece ben olurdum. Spor şortumu ve spor sütyenimi giydim. Kapı dikkatlice açıldığında saçlarımı topluyordum.

Chris'e gözlerimi devirdim. *Ciddi misin? Burada ne işin var senin?*

Üzerinde büyük Stoneview Prep bordo şortu ve üzerinde okul arması bulunan lacivert bir antrenman tişörtü vardı.

Dolapların yanındaki tahta banka oturdu ve sanki oda ona aitmiş gibi bir tavır takındı. *Buraya gel*, dedi sakince. Gerginliğini hissedebildiğim arabanın aksine sakindi. Tekrar yanıma gelmeden önce sakinleşmek için zaman ayırmıştı.

Ben de aptalca tartışmamız için özür dileyeceğini düşünerek ona doğru yürüdüm.

O yapmadı.

O gün Chris bana test ettiğim sınırları gösterdi. Boynuma doladığı tasmada hiçbir gevşeklik olmadığını kanıtladı.

O gün, ben bir kadın değilken neler olduğunu bana anlattı.

İyi kız.

Ceza.

Ulaşabildiğim anda bileğimi yakaladı, şaşkınlığımı kullanarak dengemi kaybetmemi sağladı ve beni kucağına çekti. Karnım kalçalarına degecek şekilde yere indim ve ayak parmaklarımın uçları zemini zar zor sıyırdı. Bileğimi bıraktı ve kollarımı önüme atıp avuç içlerimi yere bastırarak kendimi yakalamaya çalıştım. O tarafa da zar zor uzanabildim.

Ne yapıyorsun sen?! Çılgılık attım. Delirdin mi sen?

Cevap evetti. Bir kolunu belime doladığında ve boştaki elini şortumu ve külotumu indirmek için kullandığında bunu biliyordum.

Chris! Aman Tanrım, dur.

Bundan sonra olacakları gerçekten beklemiyor muydum, yoksa kendime yalan mı söylüyordum bilmiyorum, ama avucu sol kıkır yanağıma değdiğinde, beni terk eden nefes, hissettiğim acıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi.

Saniyeler sonra kaydedildi.

Ne oluyor lan? Bu acıttı!

Tekrar yaptı, bu sefer daha sert.

Canımı yakıyorsun! Dur!

Ve tekrar.

Sonunda konuşmadan önce beş alternatif şaplak saydım.

Dinlemeye hazır mısınız?

Hayır! Neyin var senin?

Bir beş dakika daha ve inanın bana, dinlemeye hazırdım. Durması için ona her şeyi vermeye hazırdım.

Bunlar benim sınırlarım, Sweets. Bana taktığı sevimli lakap bu pozisyonda yepyeni bir anlam kazandı. Eğer yaramazlık yaparsan, cezalandırılırsın. Bana meydan okursan, cezalandırılırsın. Beni kıskandırmaya çalışırsan, kendi kendine kıkırdadı, sanki tüm bunlar onun için bir şakaymış gibi, bebeğim, sadece yapma. Sen benimsin. Anlıyor musun? Kontrol ihtiyacımı şaka olarak algılama. Pişman olursun.

Cevap vermemi beklemedi. Kucağında hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar kıcıma tokatlar yağdırdı.

Lütfen, yalvardım. Chris...

Yapamam. Üzgün müsün?

Evet. Özür dilerim.

Ama o bile ne için üzgün olduğumu bilmediğimi biliyordu. Kan başıma hücum etmiş, acı beynimi uyuşturmuştu.

Şimdi babana kötü bir kız olduğun için üzgün olduğunu söyle. Balo için randevun olmayacağını söyle.

Kalbim durdu. Onu doğru mu duymuştum? Bir sonraki şaplak beni hayata döndürdü.

Bunu söyleyemem.

Yanan yanaklarıma masaj yaptı ve işte o zaman karnıma bastıran ereksiyonu fark ettim. Daha da kötüsü, parmağını kedi dudaklarımin arasına soktuğunda, ıslaklık yanaklarıma utanç verici bir kırmızılık getirdi.

Sırılsıklam olan girişime tek bir parmağını bastırdığında nefesim kesildi.

Anlamıyorum, diye utanç içinde mırıldandım.

Sorun değil, beni yatıştırdı. *Ben yaparım. Tek ihtiyacın olan bana güvenmek.* Yavaşça bir parmağını içime soktu. *Şimdi kötü bir kız olduğum için özür dilerim baba de.*

Chris.

Sadece bana güven. Kaldıramayacağın bir şeyi sana asla yaptırmam.

Bu doğru muydu? Bunu kaldırıp kaldıramayacağımı gerçekten biliyor muydu? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Özür dilerim... Yutkundum, karşı koydum ama teslim olmanın verdiği zevk karşı konulamayacak kadar fazlaydı. *Babacığım.*

Ne için, Sweets?

Kötü bir kız olduğun için.

Beni tatmin eden parmağına ikinci bir parmak ekleyerek onayladı. *Peki baloya kiminle gidiyorsun?*

Gözlerimi sıkarak kapattım ve cevap verirken iniltimi yuttum, *Hiç kimse.*

İşte iyi bir kız.

Gelmeme izin vermedi. Çünkü görünüşe göre bu da cezanın bir parçasıydı. Egzersiz yaptığımız süre boyunca kıvranmamı izledi. Yanan kışımın acısından ve onun beni doyurma ihtiyacından.

O gün sadece onun dediği gibi *sınırları* keşfetmekle kalmadım. Aynı zamanda onları zorlamayı sevdiğimi de keşfettim.

Ve baloda Sylvan'la görüldüğümde *babamın* verdiği tepki. Keşke fotoğrafını çekseydim. En azından o gece gelen cezayı hatırlıyorum.

Elimin yine uyku şortumun altında kaybolduğunu fark ettiğimde kendime lanet ediyorum. Onun anılarıyla kendime dokunmaktan nefret ediyorum. Ama elimde değil.

O ilk cezadan sonra işler daha da ilerledi. Koruma ve kontrol etme ihtiyacı hisseden bir adamla birlikte olmanın düşünmediğim avantajları olduğunu öğrenmeye başladım. Chris'in mutlu ve güvende olduğumu bilmesi gerekiyordu. Buna benimle ilgilenmek, beni alışverişe götürmek, beslendiğimden, mutlu olduğumdan ve onun yanında rahat olduğumdan emin olmak da dahildi. Bu bizi yatak odasında da takip etti, benim doyurulmamı istiyordu. Benden önce hiç orgazm olmamıştı. Her şey beni onun ilgi odağı yapmak içindi. Ona istediğini verdiğim sürece ve onun için iyi bir kız olduğum sürece.

O noktada baba sapkınlığı hakkında kapsamlı bir araştırma yaptım. Girebildiğim her siteye girdim. Benimle ilgilenmenin onu neden bu kadar tahrik ettiğini, beni övdüğünde neden bu kadar ıslandığımı, ona baba demeyi neden sevdiğimi ya da onun bunu duymayı neden sevdiğini öğrenemedim.

Ancak bunun sadece bize özgü olmadığını ve düşündüğümden daha yaygın olduğunu öğrenerek rahatladım.

Kişisel baba sorunlarım ve babamla olan ilişkim arasındaki bağlantıyı görmezden gelmeye karar verdim. Basitçe bu konuya girmek istemedim.

İkimiz de ihtiyaçlarımızı her seferinde bir cinsel karşılaşmayla keşfediyorduk ve denemek istediğimiz şeyler konusunda hiç utanmıyorduk. O daha d e n e y i m l i y d i - bunu yaptığı ilk kız ben değildim - ama biz

Birlikte çok şey öğrendik ve onu en çok bu yüzden sevdim.

O piç beni kendine aşık etti. Beni tam istediği gibi inşa etti, bana dünyayı verdi ve bize kalan tek şey Luke'a aşık olduğumuzu söylemektir. Kolay olmayacaktı ama buna değecekti.

Altı ay sonra Chris benden ayrıldı.

O gece beni görmek istedi, ben de ona gelmesini söyledim. Ailem her zamanki gibi uzaktaydı. Babam sık sık New York'taki ofisinde çalışırdı ve annem de hep onunla olurdu. Luke muhtemelen son fethini beceriyordu. Ben yapayalnızdım.

Ceketini çıkarmaya zahmet etmedi. Bunu antrede yaptı, kapı arkasından zorlukla kapandı. Ona bir öpücük vermek için parmak uçlarıma bastım, kollarımı boynuna doladım ve o da başını yana çevirdi. Kollarımı nazikçe kavradı ve kendisinden uzaklaştırdı.

Neyin var ? Sesimdeki panik çoktan belli olmuştu.

Konuşmamız lazım.

Ama konuşmaya gerek yoktu. Kısa ve Chris'in duygularını durumdan ayırdığı zaman yaptığı gibi pragmatik bir şekilde anlatılmıştı.

Ella, keşke daha akıllı olsaydım ve duygularımın beynimi ele geçirmesine izin vermeseydim, ama yaşadığımız bu şey... sen haklıydın. Bu böyle sürmez.

Yapma. Hayatımın her günü o gece verdiğim tepkiden pişmanlık duyuyorum.

Güçlü olmalıydım ve beni etkilemiyormuş gibi davranmalıydım. Belki de ona gerçek hislerimi gösterirsem gitmeyeceğini düşündüğüm içindir. Beni ne kadar incittiğini söylersem duracağını düşündüm. Belki de gerçekten çaresizliğimi kontrol edemiyordum.

Bunu Luke için söylüyorsun ama onunla konuşabilirim. Ya da bunu bir sır olarak saklayabiliriz. Umurumda değil. Lütfen, sadece bunu bitirme. Sana ihtiyacım var, Chris. Sana aşığım. Lütfen.

Elini tutmaya çalıştım ama bana umut vermemek için elini çekti.

Başka biri mi var? Küçük grubunuzda herkesin yaptığı şeyi mi yapıyorsunuz? Kızı sikip gidecek misin?

Öyle olmadığını biliyorsun. Sana bunu yapamayacak kadar çok saygı duyuyorum. Kardeşinle olan arkadaşlığım benim için her şey demek. Bunu ona yapmaya devam edemem. Arkasından iş mi çeviriyorsun? O seni seviyor, Ella. Seni her şeyiyle seviyor. Ben... korkunç bir insan oldum. Senden faydalandım. Çok özür dilerim.

Benden faydalanmıyorsun. Ben kendimim, ne yaptığımı biliyorum!

Gençsin. Bu...yanlış. Birkaç ay içinde üniversiteye gideceğim. Birbirimizi incitmek istemiyoruz. Bunun bitmesi gerek.

Şu an canımı yakıyorsun.

Ve bunun için daha sonra bana teşekkür edeceksin. Hayatının gerçek aşkını bulmanı görmek için sabırsızlanıyorum, Sweets. Ama biliyorum ki o ben değilim ve yapılacak en akıllıca, en adil şey gitmene izin vermek.

Ağladığımda bana sarılmadı. Ona kalbimin ona ait olduğunu ve hayatımın aşkı olduğunu söylediğimde beni sevdiğini söylemedi.

Kalması için yalvardığımda da gitti.

Chris, Luke'la olan arkadaşlığını bana olan aşkına tercih etti. Biri diğerinden daha güçlüydü ve ben kazanamadım.

Ben burada kalıp liseyi bitirmek zorunda kalırken onun mezun olup hayatına devam etmek için Stoneview'den ayrılışını izlemenin acısı ve çaresizliği muhtemelen şimdiye kadar hissettiğim en kötü duyguydu. Kalbim asla onaramayacağım bir şekilde kırıldı.

Yıllar önce bitti ve ben hala unutamadığımı biliyorum. Başka bir erkek arkadaşım olmadı ve yaptığım onca yatıp kalkmanın da bir faydası olmadı. Yakın zamanda duracağımdan da değil.

Bazen birbirimizi Stoneview toplantılarında görüyoruz. Buradaki tüm aileler birbirine yakın ve bir noktada onunla karşılaşmam kaçınılmazdı, özellikle de Luke'la arkadaşlığı hiç bozulmadığı için. Herkesin sandığı gibi tatlı, mükemmel bir adam olarak bana karşı her zaman kibar ve nazık davranıyor. Geçmişimizden hiç bahsetmiyor, bana hep gülümsüyor. Onunla havadan sudan konuşmaktan nefret ediyorum ve onunla yüzleşmektense ondan kaçmayı tercih ediyorum.

Ama en kötüsü telefonlar. Çünkü Chris Murray sadece bir erkek. Eski sevgilisine katlanamayan aptal bir adam bir gün hayatına devam edebilir.

ondan. Arada bir, kendini kontrol edemeyecek kadar sarhoş olduğunda beni arıyor.

Sanki benim baş etmem gereken acılarım yokmuş gibi bana kendi acılarından bahsediyor. Hayattaki en büyük pişmanlığının beni bırakmak olduğunu söylüyor. Luke'la konuşmadığı için korkak olduğunu. Sonra da başka birini bulmamam için bana yalvarıyor. Çünkü kimse beni onun sevdiği gibi sevmeyecek.

Sikeyim. Piç kurusu.

Bu çağrılar Harvard'a başladığı ilk yıl bir kız arkadaş bulmasına engel olmamıştı. Stoneview sürtüklerine çok iyi uyum sağlayacak bir vakıf fonu bebeği. Benden daha farklı olamayacak biri. En iyi arkadaşının küçük kız kardeşi olmayan biri.

Yatağımın başucundaki telefonum çaldığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Telefonu elime aldığında ellerim titriyor, ilk aklıma gelen Chris oluyor.

Ekranı en iyi arkadaşımın adını gördüğümde kendi kendime kıkırdıyorum.

"Hey, Peach."

"Ebeveynler yattı, Noel Baba şehri dolaşmak üzere... Sanırım içki içme zamanı geldi, değil mi?"

Telefona gülümsüyorum. "Noel arifesinde herkesin bir şeyler içmek istemesinin sebebi ne? Mekânlar kapalı. Yatın ve sabah hediyelerinizi bekleyin."

"Gel hadi. Ben Wren'lere gidiyorum. Benimle gel."

"Hayatta olmaz," diye homurdandım. "Seni ve Wren'i uçkâğda getirmeyeceğim."

Ayrıca, ben zaten yataktayım."

"Çok sıkıcısın, El's. Wren ve benim aramda üçüncü bir kişi yok. Hepimiz arkadaşız."

"İkinizin arasındaki cinsel gerilimde boğulmak istemiyorum." Telefona doğru esnedim. "Davet için teşekkürler. İyi geceler, bebeğim."

Telefonu kapattım ve telefonuma baktım. Sevdiğim o sapıkça porno sitesine girebilirdim. Dört yılı aşkın süredir beni tatmin eden tek şey olan o videolardan bazılarını izleyebilirim.

Sessizce kendime *siktir et* diyorum ve en sevdiğim web sitesine giriyorum. Kadınlar tarafından yönetilen sapıkça bir porno sitesi olması da dahil olmak üzere birçok nedenden dolayı seviyorum.

Arama çubuğuna DDlg yazıyorum ve zaten milyonlarca kez izlediğim videoları geçiyorum. Benim için çok ileri giden rol yapma videolarını atlıyorum. Saç örgüsü ve emzik istemiyorum. Ne zaman duruyorum

yatağa sırtüstü bağlanmış, ağzında tıkaç olan ve göğsüne keçeli kalemle "*Babasının küçük sürtüğü*" yazılmış bir kızın resmini görüyorsunuz.

Kötü Kız Babası Tarafından Cezalandırılıyor'u oynatmaya tıkladığımda boştaki elim şortumun içine kaymaya başlamıştı bile.

Başlık beni şimdiden ıslattı. Ya da belki de Chris ve beni düşünerek hafıza şeridinde yaptığım yolculuktur.

İşaret parmağımın pedini klitorisime bastırıyorum, vücudumu aydınlatan ilk kıvılcımları hissettiğimde nazıkçe ovuyorum.

Ekrandaki adam kızın göğüslerini kabaca avuçluyor ve kız acı ve zevk içinde inerken ben hızlanıyorum. İki eliyle göğüs uçlarını sıkıyor ve kız *üzgünüm baba diye* bağırıyor!

Peach'in adı aniden tekrar ekranımda belirince irkiliyorum. Reddet tuşuna basıyorum, ama çılgın kalbim suçüstü yakalanmış gibi hissediyor ve bu zevk ani bir ölümle son buluyor.

Öfkeyle elimi kendimden çekip telefonumu kilitledikten sonra komodinin üzerine bırakıyorum.

Umarım Chris şu anda mutsuzdur. Ve umarım kız arkadaşı *Megan*'la yaptığı seks de benim sefil mastürbasyon girişimim kadar hayal kırıklığı yaratır.

Telefonum tekrar titrediğinde yaşadığım gerçeklikten nefret ederek yorganı yüzümün üzerinde sürüklüyorum.

"Aman Tanrım, Peach. *Ne oldu?*" Arkadaşıma çıkıştım. "*Mutlu Noeller, Sweets.*"

Birkaç saniye nefes alamıyorum. Kalbim göğüs kafesime doğru hızla atmaya başlıyor, o kadar sert kan pompalıyor ki kulaklarım çınlıyor.

"*Uzun zaman oldu.*" Sarhoşken yaptığı tüm aramalar böyle başlar. Normal davranmaya çalışıyor ama sesindeki hafif peltekliği duyabiliyorum.

Ve ben sessiz kalıyorum.

Böylece kendini haklı çıkarır.

"*Luke ve ikizlerle birkaç kadeh içtim.*" Bunu biliyordum.

Aradığına göre, *birkaç taneden* çok daha fazla olmalı.

"*Luke bana babanın bölümünü değiştirmen için ısrar ettiğini söyledi. Duyduğuma üzüldüm. Dansın senin için her şey olduğunu biliyorum.*"

Nefes almakta zorlandığımı duymuş olmalı ki kendi kendine kıkırdıyor. "*Hadi, bir şey söyle. Sadece bu seferlik. Kimse bunu sana karşı kullanmayacak.*"

"Kız arkadaşın olabilir."

Karşılığında asla ama asla bir şey söylemedim. Sarhoş nutuklarını dinliyorum ama konuşmuyorum. Ve daha fazla duyamadığımda, telefonu yüzüne kapatıyorum.

Bu gece bana ne oldu bilmiyorum. Belki de berbat bir Noel arifesi geçirdiğim içindir ve keşke burada olsaydı da her şeyi daha iyi yapsaydı. Hayatım alt üst oluyor, neden her şeyi berbat etmeye devam etmiyorum? Belki de sadece onu özlüyorumdur.

"Ah, kahretsin," diye fısıldıyor telefona. "*Sesini çok özledim, Sweets.*"

Duraklıyor ve bir yudum aldığını duyuyorum. "*Hiçbir şey söylememeliydin.*"

"Ne? Neden?"

"Çünkü şimdi seni görmek istiyorum."

"Beni göremezsın."

"Ne istersem yapabilirim. Bunu biliyorsun."

Buna ne diyeceğimi bilemeden telefona doğru ofluyorum. İşte bu yüzden genelde konuşmuyorum. Ona karşı kazanma şansım yok. "Seni görmek istemiyorum, Chris."

Birkaç saniye sessiz kalarak onu içine çekiyor. "*O gitti, Ella. Ondan ayrıldım.*"

Kalbimin daha hızlı atmasının mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Tekrar konuştuğunda neredeyse kalp krizi geçiriyordum. "*Luke kanepemde kendinden geçmiş bir halde yattıyor. İkizler nişanlılarına geri döndü.*" Bir vuruş. "*Ve sen ve ben uyandık.*"

"Uzun sürmeyecek. Ben yatağa dönüyorum-"

"*Korkunç bir Noel gecesi geçirdiğini biliyorum. İzin ver daha iyi hale getireyim.*" Umutsuz bir iç çekiş onu terk eder. "*Lütfen, Sweets. Senin için her şeyin iyi olduğundan emin olmam gerektiğini biliyorsun.*"

Her gün mutsuz olmamın bir nedeni olduğunu kendime hatırlatarak savunmamı yükseltiyorum. Onu.

"Hiçbir şeyi daha iyi yapmak için sana ihtiyacım yok. Ben hayatıma devam ettim, Chris."

Siz de yapmalısınız."

Her zaman yaptığım gibi telefonu yüzüne kapattım. Onunla konuşacak gücü asla bulamayacağımı ve yine de uzak duracağımı düşündüm.

Belki de düşündüğümden daha güçlüyümdür. Hayatıma devam etmedim ama teklif ettiği anda ona geri dönmeyebileceğimi bilmek güzel.

Ondan ayrılmış.

Önemli değil. Bildiğim kadarıyla dört yıldır mutsuz. O ve Megan Harvard'daki ilk yıllarında tanışmışlar. Chris, Yale'de hukuk fakültesine yeni başlamış ve Megan da onu takip etmiş. Luke bana Chris'in tatil için ondan uzaklaşmayı başardığı her seferinde ondan ayrılmaya çalıştığını ama üniversiteye döndükleri anda ona geri döndüğünü söyledi.

O zayıf, ben değilim. Uzak duracağım.

Mesajlarımda bir bildirim fark ediyorum ve açıyorum. Beni görmek için ısrar eden Chris olmadığı için yaşadığım hayal kırıklığını görmezden gelmek zor.

İşte bu yüzden bu konuşmaya katılmamalıydınız.

Her zamanki SFU fuckbuddy'min mesajına bakıyorum.

Matias: Uyanık mısın?

"Artık kimse Noel arifesinde uyumuyor mu?" Kendi kendime mırıldanıyorum.

Matias da Silver Falls Üniversitesi'ndeki çoğumuz gibi Stoneview'den. Buradan çok uzakta yaşamıyor. Başparmağım ekranımın üzerinde geziniyor ama sonunda uygulamadan çıkıp telefonumu başucuma geri koyuyorum.

Hiç sıradan Noeller geçirmedi. Geleneksel olarak öyleydi. Kızarmış hindi, süslemeler, ışıklar. Hatta ayın yirmi beşinde annemin bizim için özenle seçtiği ve babamın kirli parasıyla ödediği pahalı hediyeleri sessizce açarken Noel kazakları giydik. Bir araba, elmaslar, New York'ta acayip bir *daire*... Bunlar bizim aldığımız saçma sapan şeyler.

Ama Noel'in büyüü, sevgi, aile zamanı. Bunları asla elde edemeyiz.

Annemle babam her yıl ayın yirmi beşinde öğle yemeğinden önce ayrılırlar. Barbados'taki villalarına giderler. Luke ve ben burada yaşarken, onun arkadaşlarını davet eder ve medya odamızda Noel filmleri izlerdik. Bütün günü yemek yiyerek ve birbiri ardına film izleyerek geçirirdik. Luke mezun olup Los Angeles'a taşındığında, o da ayın yirmi beşinde ayrılmaya başladı. Bunu pek düşünmedi. Bu evden en az benim kadar nefret ediyor ve Los Angeles'ta her zaman yapacak işleri var. Babamın ona yaptığı baskının şakası yok.

Yarın öğlene kadar yine yalnız olacağım.
Bu düşünceyle uykuya daldım.

Beni neyin uyandırdığından tam olarak emin değilim. Hiç ses yok. Balkonuma açılan Fransız kapılar açık değil. Ama *bir şeyler* garip geliyor ve gözlerimi açıyorum. Yorganın altından kıvrılıp diğer tarafıma geçiyorum ve yorganı yukarı kaldırıyorum.

Gözlerimi tekrar kapatıyorum ama o his hâlâ orada. Yastığımı kabartarak doğruluyorum ve arkamı dönüp nihayet odama bakıyorum.

İçimden çıkan korkulu soluk yüksek sesle duyuluyor, olduğum yerde donup kalırken elim otomatik olarak kalbime gidiyor.

Şaşkınlığın geçmesi ve bilinçli beynimin devreye girerek bana bunun mükemmel bir şekilde tanıdığım bir gölge olduğunu söylemesi sadece bir saniye sürüyor.

Masamın sandalyesinde oturuyor, yüzü yatağıma dönük, bir ayak bileği kalçasına dayanmış, ellerini karnında birleştirmiş. Gülümsediğinde fark ediyorum çünkü beyaz dişleri karanlıkta parlıyor.

"Chris!" Yatağımda doğruldum. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Kendi kendine gülerken geniş omuzları hafifçe titriyor. "Uyumani izliyorum." Basit bir ifade, sanki der gibi, *seni aptal kız, belli değil mi?*

"Tanrım, çok sarhoşsun." Yorganı üstümden atıp ayağa kalkıyorum ve ona ulaşmak için yatağımın etrafında dönüyorum. "Gel hadi." Vücudumda dolaşan elektriği görmezden gelerek elimi onunkine doluyorum. "Seni eve geri götürelim."

Ona dokunmak hayatımın en büyük hatasıydı. Kalbim onu asla bırakmamam için bana yalvarıyor. Onun sıcak teni bana

Soğuktan yeni gelmedi. Bir süredir beni izliyor olmalı.

Ama en büyük hata onun yanına yaklaşmak oldu. Onu sandalyeden çekmeye çalıştığım anda elimi bıraktı ve onun yerine belimi kavradı.

Hiç karşı koymadan beni kucağına çekiyor ve her türlü direniş işe yaramıyor. Chris benim iki katımdan fazla olmalı. Güçlerimiz kıyaslanamaz bile. Omuzlarını itiyorum ama beni kolayca kucağına oturtuyor. Yüzüm ona dönük, *ona binmiş* durumdayım.

"Chris, hemen kes şunu."

Mücadelemini görmezden gelerek elini ensemden gezdiriyor, parmakları sarı saçlarımın tellerine dolanıyor. Belimdeki eli beni saran bir kola dönüşüyor.

Ve beni kendine doğru çekti. Başımı omzuna yaslamaya zorluyor ve yüzünü saçlarıma gömüyor.

"Ne-" Uzun nefesi beni kesiyor.

"Kahretsin," diye nefes veriyor, aylardır temiz olan ve sonunda en tehlikeli bağımlılığına teslim olan bir bağımlı gibi. "Seni özledim, Sweets."

İtiraf etmek istediğimden daha uzun süre suskun kaldım. Kendimi durduramadan, onun güçlü tutuşuyla gevşiyor, kaslarının etrafımda sıkılaşmasına izin veriyorum. Doğru düzgün düşünmeden parfümünü içime çektim. Çok tanıdık bir şey. Sağduyulu, yumuşak, güven verici, yüzünüzde hiçbir şey yok. Tıpkı onun gibi.

Bacaklarım vücuduna dolanıyor, onu kendime yakın tutuyorum.

Çok zayıfsın, Ella Baker.

O konuşmadan önce birbirimize ne kadar sarıldığımızı bilmiyorum.

"Bir şey söyle."

"Senden nefret ediyorum" diye cevap verirken başımı boynunun kıvrımında tutuyorum.

Saçlarıma vurarak kıkırdıyor. "Güzel. Hiç yoktan iyidir. Nefretle çalışabilirim."

Başımı salladım. "Hayır." Başımı kaldırıyorum, bunu yapabilmemin tek sebebinin bana izin vermesi olduğunun farkındayım. "Anlamıyorsun. Senden *nefret* ediyorum."

Dudaklarını yalıyor, gözlerim yerine benimkilere bakıyor.

"Biliyorum. Bunu hak ediyorum."

"Ben hayatıma devam ettim."

Kıkırdıyor. "Şimdi, Ella." Sesi alçalır. "İyi kızlar yalan söylemez."

Kalçalarımın gerildiğini hissettiğini biliyorum. Acaba kasıklarımın vuran göbeğimi hissedebiliyor mu?

Saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor, hareket etmemi engelliyor, ondan uzağa bakmamı bile yasaklıyor.

Yutkunuyorum. "Yapma..."

"Neyi yapmayayım? Bunu yapmayayım mı?" Çenemi usulca öpüyor, vücudu benimkinin altında geriliyor ve nazik kalmak için kendisiyle savaştığını fark etmemi sağlıyor.

"Bunu yapma mı?"

Ağzı boğazıma doğru hareket edip dudakları nabzıma baskı yaptığında gözlerim kapanıyor.

"Chris," diye nefes nefese kaldım. "Hayır."

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama onun güçlü tutuşu beni hareketsiz kalmaya zorluyor. "Sorun nedir? Benden mi nefret ediyorsun, yoksa vücudunun benimkine verdiği tepkiden mi? Hayatına devam edememekten mi nefret ediyorsun?"

Bizimkine benzemiyor mu?"

"Senin sözlerin. Benim değil," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, omuzlarını iterken. "Eğer mutsuzsan, bu benim sorunum değil."

Bal rengi gözleri ışıltıyor. Karanlıkta bile görebiliyorum. Saf viskiyi yalayan bir alev, likörü ateşe veriyor.

"İşte burada yanıyorsun, Sweets. Beni bilirsin. Bir sorun olduğunda, onu çözerim. Eğer sorunum mutsuz olmamsa, çözümün ne olduğunu çok iyi bilirim."

"Oraya gitme bile."

Ondan uzaklaşmak için yaptığım başarısız girişimlerle kendimi yoruyorum. Onun amansız pençesinde başımı bir o yana bir bu yana çevirmeye çalışmaktan kafa derim acımaya başlıyor.

"Çözüm sensin Ella," diyor gülümseyerek.

Bununla birlikte, belimi tutmak için beni serbest bırakıyor. Beni de kendisiyle birlikte kaldırarak ayağa kalkıyor ve beni yatağa geri bırakmadan önce sadece iki adım atması gerekiyor.

Dirseklerimin üzerinde yükseliyorum, ama bir elini göğsüme bastırarak beni tekrar aşağı itiyor.

Onunla savaşmak çok yorucu. Onu zerre kadar etkilemeyen bir şey için tüm gücümü kullanıyorum. Zayıf küçük bir şey değilim. Her gün spor salonuna gidiyorum, koşuyorum, dans ediyorum, tezahürat yapıyorum ama 1.80'lik saf kas gücü pek de adil değil, değil mi?

Üstüme uzanıyor, bileklerimi iri ellerinin arasına alıp başımın iki yanına bastırıyor. "Bu konuda nasıl hissettiğini biliyorum."

gelecek şu anda."

Diziyle bacaklarımı ayırıyor, bana bastırana kadar yukarı kaydırıyor. O kot pantolon giyiyor, ben de uyku şortumu giyiyorum ama yine de yanıyormuşuz gibi hissediyorum. "Sana unutturmama izin ver. Sadece bu gecelik."

Tereddüt göğsümü tırmalıyor. Vücudum titriyor, teslim olmam için yalvarıyor. Başını eğiyor, ağzı boynumdan göğsüme doğru yol alıyor, dudaklarını sert meme ucuma doluyor, dilini üzerimde serbest bırakırken gömleğimi ıslatıyor.

"Chris," diye inliyorum, kalçalarım titriyor. Sert kotunun göbeğime değdiğini hissetmek içimdeki baskıyı artırıyor.

Bu çok kötü. Bundan daha güçlü olmalıydım. Şu anda tüm gücümle savaşıyor olmalıydım, onun dokunuşu altında eriyor değil.

Başı yine benimkinin üzerinde, gözleri dudaklarıma bakıyor. Sert bakışlarının farkında olarak ve onun için çaresizce dudaklarımı yalıyorum. Bu onu gülümsetiyor.

"Düşünmeyi bırak, ufaklık. Bırak baban her şeyi daha iyi yapsın." Bu basit cümle içimde kalan tüm kavgaları eritti.

Keşke daha güçlü olsaydım ve keşke şu anda onu uzaklaştırıyor olsaydım. Ama ben sadece insanım ve beni kalben tanıyan birine karşı savaşıyorum. Neyi arzuladığımı ve beni neyin zayıflattığını bilen birine karşı.

Beni Chris yarattı. Vücudumdaki her bir erotik molekül, gençliğimde bana aşıladığı kendi şehvetinin bir sonucudur. Beni bu hale getirmesine izin verdim ve şimdi sonuçlarına katlanıyorum.

Ruhuma sahip oluyor, şehvetimi besliyor ve en kötüsü de... Ona izin vermek istiyorum.

"Kahretsin." Ağzı karnımdan aşağı doğru inerken bir iniltiyi zar zor tutabiliyorum. Baştan çıkarıcı pozisyonundan başını kaldırarak tümseğimde durdu. Parmaklarını şortumun bel bandına geçirdi. "Şimdi beni durdurma zamanın, Sweets. Bir kez başladığımda geri dönüşü olmadığını biliyorsun."

Ona gitmesini söylemek için ağzımı açıyorum. Beynim kelimeleri ağzımdan zorla çıkarmak için her şeyi deniyor. Bunun yerine, ihtiyaçtan titreyerek dudaklarımı yalıyorum.

Ve ben hiçbir şey söylemedim.

"İşte benim güzel kızım." Gülümsemesi herkesin bildiği Chris'e hiç benzemiyor. Şehvani, sapkınlık sınırında.

Beni canlı canlı yiyecek.

Şortumu yavaşça indiriyor, tümseğimi öpüyor, sonra dudakları orada tuttuğum küçük saç parçasına ve sonra yarığıma dokunduğunda daha aşağı iniyor. Bacaklarımı şortumdan çıkarmak için zaman harcıyor ve ben hiçbir şey yapmıyorum, ellerim hala başımın iki yanında, ona en ufak bir şekilde karşı koyma zahmetine girmeden orada yatıyorum.

Bunu o kadar çok istiyorum ki kalbim acıyor. Göğsümü çekiştiren ve kalbimi ateşe veren bir ihtiyaç.

Kalçalarımı avuçladığında nefesim kesildi. Amımı mükemmel bir şekilde görene kadar bacaklarımı açıyor. Titreyerek aldığı nefes bana kendini tutmanın zor olduğunu söylüyor.

"Oh, Sweets." Gülümsüyor ama gözleri amımdan ayrılmıyor. "Çok ıslaksın. Şu çaresiz küçük amcığa bak. Benim için ağrıyor musun?"

Kendini alçaltıyor, bana bilerek dokunmuyor ve beni daha geniş açtığında kalçalarım titriyor. Umutsuz bir inilti beni terk ediyor. Yanıyorum, alevlerin beni yutmasına izin vermeye hazırım.

"Söyle bana," diye hırlıyor klitorisime o kadar yakın ki nefesi beni titretiyor. "Nerenin acıdığını söyle bana. Baban daha iyi yapacaktır."

Nefes alıyorum, konuşmamak için elimden geleni yapıyorum. Aktif olarak katılmadan günah işlemek istiyorum. Lütfen, bu zevk doğrudan şeytandan gelmiyormuş gibi davranmama izin verin.

"Ella." Keskin sesi karşısında gözlerimi sıkıyorum. "Kelimelerini kullan ve sana arzuladığın şeyi vereyim."

Umutsuzca "Lütfen" diye nefesimi verene kadar nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim.

"İşte bu kadar." Am dudaklarımı birbirine sıkıştırıyor, yarığımı sıkıyor, böylece üzerimde bıraktığı iffetli, kapalı ağızlı öpücük klitorisime dokunmuyor. Böylece muhtaç yumruğum almak için can attığı zevki alamıyor. "Ne istiyorsun? Onu bana ver, ben de seninle ilgileneyim."

"Chris...lütfen...dokun bana."

Kıkırdıyor ve başını bacaklarımın arasında salladığını hissediyorum. "Duymak istediğim bu değil ve bunu sen de biliyorsun."

Titreyen nefesim çılgınlığa dönüşüyor. "Lütfen." Yutkunuyorum. "Lütfen, baba."

"Evet, küçüğüm?" Islak dili yarığımın üzerinde geziniyor, dudaklarımın arasına hafifçe bastırıyor ve nefesimi kesiyor. Beni ödüllendiriyor, doğru yolda ilerlediğimi gösteriyor.

Ben de tam olarak onun istediğini yapıyorum. Kendimi kaybediyorum.

"Baba," diye sızlanıyorum. "Lütfen, lütfen, yala beni. Dilinle becer beni."

"Ne kadar iyi bir kız," diye homurdanıyor. Parmakları dudaklarımdaki baskıyı bırakıyor ve onun yerine beni aralıyor.

Dili klitorisimde serbest kalıyor, beni girişten sıkı sinir demetine kadar yalıyor ve ben tatmin olmuş bir inilti salıyorum.

Elim yumuşak saçlarına kayıyor, karamel dalgalarını kavriyor.

"Evet," diye inliyorum. Kıvılcımlar arzumu alevlendiriyor ve tehlikeli yanıştan zevk alıyorum.

Dilini itiyorum ve o da beni sert vuruşlarla ve durmak bilmeyen açık ağızlı öpücüklerle ödüllendiriyor.

Seksi yeniden keşfediyorum. Kimsenin Chris'le kıyaslanamayacağını biliyordum ama bir şekilde doğru kişiyle yakınlaşmanın ne kadar iyi hissettirebileceğini unutmuştum. Kendimi bacaklarımı başının etrafında sıkarken yakalıyorum, kenara yaklaştıkça daha sert çığlıklar beni terk ediyor.

Durmuyor, artık alay etmiyor. Şehvetini besliyor, içimden emip çıkarıyor. Ona karşı patlıyorum, gecenin karanlığında umursamazca çığlık atarken vücudum şilteden kalkıyor.

Bu malikane odamı izole edecek kadar büyük. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

Bir süredir yaşadığım en güçlü orgazmlardan birini bitirirken nefes nefese yatağa geri dönüyorum. Hissettiklerimden bunalmış hissederek bacaklarımı gevşetiyorum. Ama o devam ediyor, dili durmadan beni okşuyor.

"Chris," diye sızlanıyorum. "Çok fazla."

Uzaklaşmaya çalıştığım da, kalçalarımı kavriyor ve beni sertçe yüzüne doğru itiyor. "İlki senin içindi," diye hırlıyor. "İkincisi benim için."

Dilinin amıma girdiğini hissettiğimde haykırıyorum. "Lütfen...." Bana karşı inliyor, çaresizliğim onu kışkırtıyor. "Chris."

Geri çekiliyor, kalçalarımı tutuyor ve beni çeviriyor. "Ben kimim?"

Kalçalarım dan çekiyor, göğsüm şiltenin üzerinde ezilirken dizlerimi yatağın üzerinde durmaya zorluyor. Yanaklarımı ayırıyor ve Tıslamamı sağladı. "Ben kimim, Ella?"

Yatağa uzandı, başı tam altımda. Sert parmakları kalçalarımın etine batarken beni başının üzerine yatırıyor.

"Baba!" Çığlık atıyorum.

Onun onayı, beni ağzının içinde gezinmeye zorlamasında kendini gösteriyor. Beni diliyle beceriyor, istediği gibi hareket ettiriyor ve tekrar onun çılgınlığında kaybolduğumdan emin olduğunda beni serbest bırakıyor.

Daha fazla zevk almak için ağzına sürtünürken ona tam olarak istediğini veriyorum. Bir sonraki orgazmım beni şaşırtıyor, ne zaman başlayacağından ya da bitip bitmeyeceğinden emin değilim. Kalbim damarlarıma sonsuz zevk pompalıyor ve tüm enerjimi tüketiyor.

Arkamda diz çöktüğünde cansızdım. Kemerinin çözülme sesi beni ürpertiyor ama korkumu ya da ihtiyacımı dile getirecek enerjim yok.

"Şu haline bak." Çakıllı sesi doyumsuz ihtiyacını yansıtıyor. "Çok güzelsin, bebeğim. Çok güzel ve çok benimsin."

Kıç yanaklarımı yoğurduğunda ürperiyorum ve amıma tekrar erişmek istediğini açıkça belirttiğinde bacaklarımı gönüllü olarak açıyorum.

"Bu sıkı amcık beni özledi, değil mi?"

Yatağa doğru başımı sallıyorum, parmaklarının uçlarını bana bastırıp giriş yerimde daha fazla ıslaklık topladığında nefes nefese kalıyorum.

"Neredeyse damlayacaksın, Ella. Vücudun bana bu kadar tepki veriyor."

İçeri ittiğinde inledim. Yüzüne sürtünerek boşaldığımda utanç bedenimi terk etti. İçimde mantıklı hiçbir şey kalmadı.

"Baban, sana neden sahip olduğunu hatırlayana kadar seni becerecek."

"Evet," diye inliyorum. Bir parmağı iki parmağa dönüşüyor ve onları acımasızca hareket ettiriyor. Üçüncüsü içime girdiğinde haykırıyorum. "Siktir!"

"Ağzına dikkat et. Seni germem gerektiğini biliyorsun bebeğim, yoksa canın yanacak."

Daha derine itiyor ve amımın onun parmaklarına nasıl uyum sağladığını hissediyorum. Daha fazlası için çaresizce geri itiyorum.

"İyi kız. Keşke bana nasıl açıldığını görebilseydin."

Parmaklarına karşı kendimi beceriyorum, daha fazla çekiş gücü elde etmek için ellerime ve dizlerime kalkıyorum. Nefes nefese kalıyorum, o uzaklaştığında inliyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. İçimdeki hayvanı beslemesine ve beni temel içgüdülerime geri götürmesine ihtiyacım var.

Aletin ucunu giriş yerimle hizalıyor, ıslaklığıma sürtünürken beni kızdırıyor. İtiyor ama içime değil. Onun yerine

Aletin çıkıntısını amımın dudakları arasında kaydırarak zevkime buladı.

"Damlayan sürtüğüm," diye mırıldanarak onaylıyor. "Benim için her zaman çok ıslak."

Sikinin başını bana doğru kaydırma işlemini tekrarlıyor, sonunda içime girecekmiş gibi yapıyor ve beni zevkten mahrum bırakıyor.

Umutsuzca inlediğimde, uzun saçlarımı bir elinde topluyor ve sarı bukleleri yavaşça yumruğunun etrafına sarıyor. Sertçe çekiyor,

siddetinden nefesim kesiliyor. "Eğer bu kadar çaresizsen

"Kızım, neden tam olarak istediğin şey için yalvarmıyorsun?"

Gözümün ucuyla, boştaki eliyle düğmelerini çözdüğünü görüyorum. Açık bıraktığında ağzımın suyu akıyor.

Orada her kim varsa favorileri var ve Christopher Murray onların iyi tarafındaydı. Kimsenin böyle lezzetli bir vücuda sahip olmasına izin verilmemeli.

Dudaklarının kenarında çekingen bir gülümseme beliriyor, çünkü yatakta ne kadar baskın olsa da Chris'in utangaç bir tarafı var ve birisi onun yakışıklılığını takdir ettiğinde neredeyse rahatsız oluyor.

Ve lanet olsun ki takdir ediyorum. Karın kaslarının arasındaki vadi, dilimi üzerinde gezdirmek için can attığım bir hat oluşturuyor ve her çıkıntı parmak uçlarım için yalvarıyor.

Saçımı tekrar çekip beni gerçekliğe geri sürüklediğinde tıslıyorum.

"Eğer sikimi istiyorsan, ne beklediğimi biliyorsun."

"Lütfen," diye nefes nefese kendimi onun şaftına sürtüyorum.

"Lütfen sık beni."

"Benim için zevktir, bebeğim."

Aletin başı içime girdiği anda yıldızları görüyorum. Bana daha önce hissettirdiği her şeyin ve şu anda hissettiğim zevkin bir karışımı kollarımı güçsüzleştiriyor.

"Oh, tatlı kız," diye kıkırdıyor inlediğimde. Beni biraz daha geriyor, sabit bir ritimle içeri itiyor. "Bunu özledin mi?"

"Evet, baba."

"O zaman neden ne kadar minnettar olduğunuzu duyamıyorum?"

Boştaki eli kıcımın yanaklarını tokatlıyor, sonra sırtımdan yukarı kaydığını, tüylerimi diken diken ettiğini ve boynuma çıktığını hissediyorum. Önce ben

Ne yaptığını anlayınca iki parmağını ağzımın içine sokup yanağıma bağladı.

"Neden 'beni bu kadar iyi becerdiğin için teşekkür ederim baba' cümlesini duymuyorum?"

"Oh Tanrım," diye inliyorum parmaklarının etrafında, yanağım onu çekiştirdiği için geriliyor.

Yüzünü benimkine yaklaştırıyor, sesi içimde titreşiyor. "Onu arayarak zamanını boşa harcama. Tanrı küçük fahişelere cevap vermez. Sadece ben cevap veririm."

İçime daha sert itiyor.

"Aah-" Onunla dolu hissettiğimde sözüm kesiliyor. "Çok fazla," diye tıslıyorum. "C-chris."

Ne kadar büyük olduğunu unutmuşum. Yıllar boyunca kimsenin onun boyutlarına yaklaşmadığını doğrulayabilirim. Çevresini çok iyi biliyorum, küçük elimi etrafına doladığımda parmak uçlarımın zar zor dokunduğunun farkındayım. Uzunluğunu ise unutmam mümkün değil.

"Neredeyse bitti, ufaklık. Sadece benim için biraz daha al."

"Yapamam," diye inliyorum, kelimelerim parmaklarından boğuklaşıyor. "Yavaşça," diye mırıldanıyor kulağıma. Kalçaları hareket ediyor, parmaklarının ucu içimde daha fazla itiyor ve zar zor hayatta kalabileceğim bir zevk dayatıyor. "Olabileceğini bildiğim iyi bir kız gibi babanı al ve söz veriyorum bunun için seni ödüllendireceğim."

Oh, lanet olsun.

Etrafında rahatladığımı hissediyorum, sırf benden istediği şey bu olduğu için onu içime alıyorum. Ona karşı geri itiyorum, onu daha fazla davet ediyorum ve sonuna kadar ittiğinde tıslıyorum, kasıkları kıç yanaklarıma çarpıyor.

"Güzel kız." Nefes almam için bana birkaç saniye veriyor, kürek kemiklerimin arasını ve sırtımın aşağısını okşamak için ağzımı bırakıyor. "Sikimi nasıl karşıladığını görmeni ne kadar isterdim, Ella."

Ama daha fazlası için inlediğim anda tüm gerçeklik duygusunu kaybediyor ve beni de kendisiyle birlikte cehennem çukurlarına götürüyor.

İçime girip çıkıyor, serviksime çarptığında beni inletiyor ve göğsüm yatağa düşüyor. Saçlarımı sıkıca kavırıyor ve belimi iterek beni onun için eğilmeye zorluyor.

"Kimse seni böyle sikemez." Soru değil. Gerçeği biliyor, yoksa bana vermesi için ona yalvarıyor olmazdım.

Geri çekiliyor, beni inleyen yeni bir güçle tekrar içeri itiyor. "Kimse seni benim gibi boşaltamaz Ella, çünkü seni kendim için yarattım."

Zevke rağmen üzerime bir duygu dalgası çöküyor. "Siktir git," diye homurdanıyorum.

"Neden?" diye kıkırdar. "Seni başkaları için mahvettiğim için mi?"

Evet. Tam da bu yüzden.

"Sadece beni becer ve bu işi bitir. Bunun hiçbir anlamı yok." Onu incitmeyi hedefliyorum ama bulunduğum konumda bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.

Saçımı bırakıyor ama ensemden tutup beni yatağa sabitliyor.

"Bunu ne kadar özlediğimi biliyor musun? Bu işin *peşini* bırakmayacağım, Sweets. Benden uzak durmanın nedenini hatırlayamayana kadar seni becereceğim." İçime daha sert girdiğinde homurdanıyorum. "Aletimi bu güzel amcığının içine o kadar çok sokacağım ki, başka biriyle beni unutmaya çalıştığında beni hâlâ hissedeceksin."

"Senden nefret ediyorum." Adam hafifçe çekilip kalçalarını döndürürken ve büyük ikramiyeyi vurduğundan emin olurken hakaret bir iniltiye dönüşür. "Kahretsin... Kahretsin..."

"Aletimin üzerine boşaldığında benden ne kadar nefret ettiğini tekrar söylemeyi unutma bebeğim."

İnan bana, biliyorum.

Chris banyomdan ıslak bir bez getiriyor ve bacaklarımın arasına diz çöküyor. Zonklayan amıma bastırıldığında tıslıyorum.

"Canın acıyor mu, bebeğim?"

Bir kolumu gözlerimin üzerine koymuş yatıyor, Chris'in hayatlarımız buna bağlıymış gibi beni becermesine izin verdiğim gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Tabii ki canım yanıyor," diye inliyorum. "Belli ki senin sık boyutunda biri tarafından hiç sikilmemişsin."

Kıkırdıyor, bez bacaklarımın arasından kayboluyor ve kolumu yüzümden çekiyor. "Git işe."

İnliyorum ama yine de doğruluyorum. "Benimle ilgilenmeyi bırak."

Banyoya gidip işimi hallediyorum ve geri döndüğümde onu hâlâ yatağında otururken buluyorum. Artık üstsüzdü ve üzerinde sadece boxer'ı vardı. Açık kahverengi saçları az önce yaptığımız seanstan dolayı dağılmış, gözleri hala zevkten parlıyor.

Yakışıklı, altın çocuk yüzünde bir sırtma var. Ve elinde bir tıkaç.

Kesin olmak gerekirse, top tıkaçım.

"Nereden buldun bunu?" Ona doğru yürüyorum, elindekini almaya çalışıyorum ama ben yapamadan o çekiyor.

"Yani şimdi bunlardan biri yatağının başucunda mı duruyor?"

Kendimi çelikleştiriyorum, ağzımdan savunma sözcükleri dökülüyor.

"Senin kullanman için değil. Sadece aldım çünkü..." Ayaklarımın üzerinde kayıyorum, aniden onun önünde tamamen çıplak olmaktan ne kadar rahatsız olduğumu fark ediyorum. "*Öncelikle*, sen kim olduğunu sanıyorsun?" Yatağımın hemen yanındaki askıdan ipek bir bornoz kapıyorum, bir kolumu

kolun içinde. "Çekmecelerimi öylece karıştıramazsın." Kemerıyla oynayarak diğer yarısını da giydim. "Ve bana öyle bakmayı kes. Bu senin için değil."

Bekliyor, ben kendimi aptal yerine koyarken o sessizce beni izlerken dudaklarında küçük, beklenti dolu bir gülümseme.

"Sadece yerine koy," diye homurdanıyorum, kemeri belime bağlamaktan vazgeçtiğimde omuzlarım çöküyor. Bornozu vücuduma sarıyorum ve kendimi onun ezici varlığından korumak istercesine kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Ben onun boyunun uzamasını izlerken gözlerimiz birbirine kilitleniyor. O yaklaştıkça başım geriye eğiliyor... ve daha da yaklaşıyor, ta ki benden bir kıl genişliğinde uzakta duran 1.80'lik hareketsiz duvara ayak uydurmaya çalışmaktan boynum tutulana kadar.

"Bana bunu kendi üzerinde kullandığını söyle." Sesi şimdi alçak. İçinde kıskançlığın törpüsü zar zor duyuluyor.

Ağızındaki tıkacı sol elinde tutarken, sağ elini yüzüme götürüyor. Sıcak parmakları yanaklarımda geziniyor, başparmağı alt dudağımı okşarken uçları saç çizgimde.

"Ella." Hırıltısı herkesin Chris'i tanıdığı kontrol ve sağduyudan yoksundu. "Söyle. Başka erkeklerle kullandığın için olmadığını söyle."

Onu terk eden temel içgüdülerden zevk alıyorum. Kıskançlık, sahiplenme, *pişmanlık*. Bunları hissetmek zorunda bırakıldım. Kalbimin kırılmasını ve benden uzakta başka bir kadınla çıktığını bilmeyi ben istemedim. Bu onun seçimiydi. Bunu kendi başına getirdi. Bu onun cezası.

"Bu bilmeniz gereken bir şey değil. Sana açıklama borçlu değilim."

Başparmağını yavaşça ağızımın içine sokuyor, alt dişlerime takıyor ve ağızımı açıyor.

"Söyle," diye tekrarlıyor ama ben başımı sallıyorum. "Bana başka birine bu yönünü göstermediğini söyle."

Ben yapmadım ama onun yerine gelenlerle yaptığım seksin vanilya olduğunu bilmesine gerek yok.

Birkaç saniye boyunca bir heykel gibi hareketsiz kaldı. Bu, eli ağızımdan çıkıp enseme sıkmadan önceydi.

Beni kendisiyle birlikte yatağa sürüklüyor, otururken beni kucağına çekiyor.

"Oynamak ister misin? Babanın küçük sürtüğünün oyun oynamayı sevdiğini biliyorum."

"Ben oynamıyorum!" Karşı koyuyorum, kucağında kıvranıyorum, başım öne eğik.

İpeği yukarı çekiyor, elini kış yanaklarımın hemen altına yerleşene kadar kalçamdan yukarı doğru kaydırıyor.

"Ne güzel bir kış. Onu cezalandırmak çok yazık."

"Belki de duygularını incitmek istemiyordumdur." Gerçekten ateşle oynuyorum. "Belki de sadece seni incinmekten korumaya çalışıyorumdur."

Dondu kaldı.

Swat!

Sertçe ve can yakma niyetiyle iniyor. "Orospu çocuğu!"

Nefesim kesildi.

"Küfür yok. Kont."

Gıcırdayan dişlerinin arasından duyduğum tek kelime bu. Ve buna kışıma yağan ateş eşlik ediyor.

"B-bekle-siktir!"

"Ağzından çıkana dikkat et ve *say* dedim."

"Bir," diye nefes nefese kaldım sert tokat karşısında. "Chris, dur. Bu hiç komik değil.

Artık bunu yapmıyoruz."

Swat!

Ve yine de, kelime ağzımdan çıkıyor. "İki. Bir yetişkin gibi konuşabilir misin?"

Swat!

"Ow-üç..."

Daha hızlı gelmeye başlıyorlar ve konuşmamı engellemeye çalıştığını biliyorum. Kederli bir iç çekiş beni terk ediyor. Acı yüzünden değil, kendimi onun elinde rahatlamış hissettiğim için. Tanıdık hisler vücuduma bir uğultu getiriyor. Acıya rağmen tenim tatlı bir şekilde ısınıyor.

Sayarken gözlerim kapanıyor ve bir hıçkırık boğazımda düğümleniyor. Vuruşlardan değil. *Henüz* dayanılmaz değil. Ama tekrar onun kucağında olma hissi, beni cezalandıracak kadar önemsemesi, kontrol edemeyeceğim kadar büyük. *Onunmuşum* gibi hissediyorum. Aynı anda hem korkutucu hem de son derece tatmin edici.

Onuncusu dayanabileceğimden daha fazla. Boğazımdaki hıçkırık serbest kalıyor ve gözyaşlarımın yüzümden aşağı aktığını hissediyorum. "Chris..."

"Numara kaç?"

Onun soğuk ses tonuna dayanamıyorum. Gerçek halini duymam gerek.

"T-ten. Lütfen, dur."

Parmakları bacaklarımın arasında geziniyor ve omurgama bir ürperti gönderiyor "Yapma..."

İki parmağını ıslaklıktan geçirip ağrıyan girişime doğru kaydırduğında rahatladığını hissediyorum.

"Bunu hissediyor musun?" diye mırıldanıyor. "Bu senin ait olduğun tek bir adam olduğunun kanıtı."

Ona karşı çıkacak gücüm yok. İçime ittiğinde dudaklarım aralanıyor, zaten orada bıraktığı acıyı umursamadan. Acıdan kıkırtı yanaklarım zonkluyor, ama içeri itip geri çekmeye başladığında, yavaş hareketi tekrarladığında ve beni etrafında sıkılaştırdığında, gözyaşlarımla karışan inlemeyi tutamıyorum.

"Şimdi, söyle bana. Top tıkaçını kiminle kullanıyorsun?"

Acı dolu bir nefes çekiyorum, karnım kalçalarına doğru daralıyor. Titreyerek verdiğim nefes, işkenceye karıştırdığı zevkin sadece daha fazla kanıtı.

Ona daha fazla erişim sağlamaya çalışarak bacaklarımı açtım ve onu daha derine ve daha hızlı gitmeye teşvik etmek için sırtımı eğdim.

O yapmaz.

Parmaklarını geri çekiyor ve yavaşça tekrar içeri itiyor.

"Hiç kimse," diye sızlanıyorum, ona tam olarak istediği şeyi verdiğim için hemen pişman oluyorum.

"Kendi üzerinde de kullanıyor musun?" Mümkünse, karnıma bastıran sert horoz biraz daha şişiyor. "Kendinle oynarken de tıkaç takıyor musun, Sweets?"

Konuşamayacak kadar utanarak başımı sallıyorum. Beni söylemeye zorlamıyor ama soruyor: "Birinin bunu ağzına sokmasını ve küçük bir fahişe gibi becerilirken bunu takmaya zorlamasını ister miydin?"

Bedenimi terk eden hıçkırıklarla karışık *evet* sesim zar zor duyuluyor.

Benimle oynamaya devam ediyor, ancak parmaklarıyla daha fazla zevk vaat edecek kadar.

"Lütfen," diye inliyorum. Tüm bedenim gergin ve çaresiz. Daha fazlasına ihtiyacım var, onun gazabıyla gelen tam zevki hissetmeye ihtiyacım var.

"İslanmaya devam ediyorsun," diye kıkırdadı, bu sözler ihtiyacım olmayan bir aşağılamaydı. "Bu zavallı küçük amcığın tekrar sikilmeye ihtiyacı var."

Elini çekip son bir kez kıkıma vuruyor. "Dizlerinin üzerine çok."

Onun emirlerini yerine getirmek için acele etmekten nefret ediyorum. Artık beni yeterince çaresiz bıraktığına göre, bana istediği her şeyi yaptırabileceğini biliyor.

Ve baş edemeyeceğim bir şey yapmayacağına güvenmeyi öğrendim.

Bacaklarının arasına diz çöküyorum, gözlerim boxer'ının altındaki ereksiyonda. "Çıkar onu ufaklık," diye geveliyor. "Babana ağzınla neler yapabileceğini göster, ben de seni ödüllendireyim."

O daha cümlesini bitirmeden parmaklarım bel bandına takılıyor. Titreyen ellerimle boxer'ı indiriyorum ve sert siki serbest kaldığında dizlerimin üzerinde kayıyorum.

Parmaklarımı etrafına doluyorum ve sıcak tenini tenimde hissettiğimde bir inilti tutmam gerekiyor. Taş gibi sert. Başparmağım işaret parmağıma dokunamıyor bile.

"Acele etme," diye mırıldanıyor alçak bir sesle. "Tüm hayatımı seni dizlerinin üzerinde ağzında sikimle izleyerek geçirebilirim."

Şişmiş ucunu yalıyorum, onun tadından ve başını geriye atarken çıkardığı seslerden zevk alıyorum.

"İşte bu kadar." Onu içime almak için ağzımı sonuna kadar açmam gerekiyor, bir elini saçlarımda gezdirirken başımı eğiyorum. "Aferin kızıma, devam et."

Ucu ağzımın arkasına çok erken çarpıyor ve beni geri çekilmeye zorluyor. "Boğazını gevşet," diyor yumuşak bir sesle, eliyle ağzımın arkasını okşuyor.

Kafam.

Başımı tekrar eğiyorum, onu içime alırken alt tarafını yalıyorum.

Bir dahaki sefere hava almaya çalıştığımda, eli daha sert. "Boğazını gevşet dedim bebeğim. Yut beni."

Tükürük ağzımın kenarlarında toplanmaya başlarken gözlerimi sıkarak onu yutmaya çalışıyorum.

"Çok iyi," diye mırıldanıyor. "Devam et. Şu haline bak." Beni sikinin üzerine iterken gözlerini üzerimde hissediyorum. "Benim için diz çöktüğünde ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?"

Saçımı çekip beni tekrar aşağı itmeden önce sikine doğru sürüklerken boğuk bir inilti kaçıyor. "Benim güzel sürtüğüm."

Ritmi yakaladım. Hepsini almayı başaramıyorum ama onu memnun etme hevesimle ve ellerimle bunu telafi ediyorum. Onu içime alırken, yalarken ve tadının keyfini çıkarırken açık ağzımdan tükürükler damlıyor.

"Siktir," diye homurdanıyor. "Aynen böyle, bebeğim."

Kalçalarını ileri doğru itiyor, başımı sabit tutup ağzımın içine girerken zevkin içinde kayboluyor. Yüzümü acımasızca sikiyor, boğulma sesleri karanlık odada yankılanıyor.

Nefes almakta zorlanıyorum, ellerim kalçalarına iniyor. "Kıpırdama."

Sesi gergin ve birkaç saniye sonra ağzımın içinde patlıyor.

Aleti beni boğarken yutkunamıyorum ve kalınlığının dilimi kapladığını hissediyorum.

"İçinde kalsın."

Bulunduğum yerden yüzüne bakmaya çalışırken gözlerim açılıyor.

"Babanın dölünü ağzında tut." Ağzımdan çekilirken emrini sertçe tekrarlıyor. "Sadece hareketsiz kal..." Ben dudaklarımı sıkı tutup yutkunma ihtiyacına karşı mücadele ederken tehdidi havada asılı bırakıyor.

Ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor, itiraz etme içgüdülerime karşı savaşıyorum.

Kıvranıyorum, daha fazla zevk için çaresizim, dizlerimin üzerinde kalırken uyluklarımı açıyorum. Daha fazlasının geleceğine dair bir söz var. Bunu yüzünde görebiliyorum. Sadece onun iyi kızı olmak zorundayım.

Saçlarımı okşarken gülümsemesi yumuşuyor. Aynı anda diğer elini ağzıma götürüyor ve bana bunca zamandır tuttuğu şeyi hatırlatıyor.

Tam geri çekilmek üzereydim ki başını salladı. "Bırak beni. Lütfen, bunu ne kadar seveceğini biliyorum. Seni tatmin etmeme izin ver."

Siyah topu dudaklarıma bastırduğunda onun elinde titriyorum. "Aç. Ve babanın döllерinin dökölmesine izin verme."

Ağzımı açıyorum, dudaklarımı olabildiğince etrafına sarıyorum, ağzımı tıkamasına izin veriyorum. Bana söylediğı her şeyi aynen yaparken zaman anlamsızlaşıyor. Kauçuk ağzımı sonuna kadar açık tutuyor ve dilime değdiğinde dölünün tadını artırıyor ve bir şekilde onun için daha çaresiz hale geliyorum.

Dudaklarımın kenarında dölünü hissettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Ağzımın etrafında inlerken vahşi gözlerim onunkilerde güvence arıyor. "Artık bırakabilirsin," diye mırıldanıyor.

"Baban onunkini görmek istiyor.

"Ağzından döl damlıyor."

Islandığımı hissederken gözlerimin başımın arkasına yuvarlanmasına izin vermemek için her şeyimi vermem gerekiyor.

Kardeşinizin en yakın arkadaşının size böyle edepsiz sözler söylemesi, içinizde zevk kelebeklerinin kanat çırpıldığını hissetmenize neden olmamalı.

Karnınızın alt kısmı. Doğrudan klitorisinizden elektrik fışkırıyormuş gibi hissettirmemeli. İçinizde bastırılması gereken bir ağrı varmış gibi.

İçimde bir ihtiyaç var. Onu doyurmak için Chris'e ihtiyacım var. Ne kadar düşebilirim?

Kalbimi kıran adamın önünde dizlerimin üzerindeyim, dölleri dudaklarımdan dökülüyor ve ağzımdaki tıkaç yutkunmamı engelliyor.

Neşeli. Lanet olsun. Noel.

"Benim güzel kızım." Sesindeki zevk gümbürtüsü beni titretiyor. "Seni iyi hissettirmemi istediğin yerlerine dokun."

Burnumdan titrek bir nefes alarak elimi ayrılmış kalçalarımın arasına indiriyorum.

Diz çökmekten ayak bileklerim gerildi. Sabaha dizlerim morarmış olacak.

Ama tenime değen ipek iyi hissettiriyor. Yumuşak ve terli vücuduma yapışıyor.

İşaret ve orta parmaklarımı am dudaklarımın arasından geçirirken parmaklarımın ucundaki ıslaklık bir kurtuluş.

Utanç garip bir şeydir. Tehlikeli çünkü bana yaşadığımı hissettiriyor.

Zevk ve aşağılanma benim için aynı madalyonun iki yüzü. Sadece nadir durumlarda ayrı olarak gelirler.

Chris'le birlikteyken, neden böyle olduğumu düşünmek bile istemiyorum. Açıklamalar umurumda değil. Sadece *hissetmek* istiyorum.

Parmaklarımla klitorisimi sıyrırken göğsümdeki heyecanı hissetmek istiyorum.

Onları sırlıslıkla girişime bastırırken damarlarımdan akan sıvı mutluluğu hissetmek istiyorum ve amımın içine iterken ve kendimi zevkten kasılırken hissediyorum.

Eğer duyduğum son şey Chris Murray'in gururla söylediği şu sözler olursa mutlu bir kadın olarak ölürüm: "Kendine bir bak bebeğim. Sen benim için çok iyi bir kızsın."

Ağzımın etrafında inliyorum, tükürük çenemden aşağı akan döllere katılıyor. Onun önünde kendimi becerirken kalçalarım elimle buluşmak için kıvranıyor.

Gözlerimi kapatıyorum çünkü utançla başa çıkmama en çok bu yardımcı oluyor. Birdenbire, benim için iyi olmadığını bildiğim bir adamın önünde kendimi küçük düşürmem sorun olmuyor. Hâlâ beni seviyormuş gibi yaparak beni kullanan birinin önünde.

İğrenç zevkimi alacağım ve asla onun kendini beğenmiş yüzünün tam karşımda, nirvanaya ulaşmak için kendimi alçalttığım gerçeğinden zevk aldığını düşünmeyeceğim.

"Dur."

İrkiliyorum, onun varlığını tekrar kabul etmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

Ve dediğini yaptığımda kendimi aptal gibi hissediyorum. Gözlerimde açık bir umutsuzlukla ona bakıyorum ve hayal kırıklığı içinde başını sallayışını izliyorum.

"Gözlerini kapatma. Benden kaçmaya çalışma Ella, zihninde bile.

Yemin ederim, nereye gidersen git seni takip edeceğim, bilinçaltının en derin yerine saklanmaya çalıştığında bile."

Beni bu kadar iyi tanıdığını fark etmek beni korkutuyor. Eğer bilmediği bir silahım yoksa ona karşı çaresizim.

Bana doğru uzanıyor, saçlarımdan tutuyor ve beni kaldırıp kucağına çekiyor. Şikâyet etmeden kabul ediyorum ama istediğim gibi kucağına oturmama izin vermiyor. Bunun yerine bacaklarını açıyor, böylece her ikisi yerine sadece bir uyluğumun üzerinde duruyorum.

Tekrar konuştuğunda dudakları kulağımda. "Babanın kalçasına binerken boşalacaksın. Böylece benden asla vazgeçemeyeceğini anladığında gözlerinin içine bakabileceğim."

Bornozumun kolu omzumdan düşüyor, diğer eliyle oynaması için göğüslerim çıplak.

"Bacağıma bin, ufaklık."

Islak göbeğime daha sert bastırabilmek için kaslarını esnetiyor ve daha fazla iknaya ihtiyacım yok. Bir eli saçlarımda, diğeri meme ucumla oynarken, kendimi kalçasına sürtmeye başladığımda gözlerimin içine bakıyor.

"İşte bu kadar. Devam et." Ağzımdaki tıkaçın arkasından bağıriyorum, patlamaya çoktan hazırım. "Evet. Daha sert yap."

Çıplak kalçasını kirletiyorum ama daha da bastırıyorum, umutsuz bir ihtiyaçla kalçalarımı itiyorum.

"Neredeyse vardın. Gözlerini benden ayırma."

İnlemelerim nefessiz kalıyor, bacaklarım geriliyor. O kadar yakınım ki ağlayabilirim.

Göğsüm sıkışıyor ve önümde milyonlarca yıldız patlıyor. Gözlerim otomatik olarak kapanıyor, tüm vücudum kasılıyor ve ben zirveye ulaştığımda kollarını etrafıma sararak beni kendine çekiyor.

Terli bedenim ona karşı kasılıyor ve başımı geriye atıp, ağzımdaki tıkaçın arkasından sızlanıyorum.

Göğüs.

Zevkin parıltısı kaybolduğunda, gerçeklik çöküyor ve korku kanımı donduruyor.

Başımı ona doğru sallıyorum, az önce yaptığım şey yüzüme tokat gibi çarpıyor. Ellerim başımın arkasındaki tokaya doğru uçarak geri çekiliyorum.

"Sakin ol," diyor usulca.

"*Hayır.*" Ağzımdaki tıkaç yüzünden kelimelerim boğuklaşıyor ama titreyen parmaklarımla tıkaçı açmaya çalışıyorum.

"Bana bırak."

Ama arkamda hiçbir şey olmadığını fark etmeden daha da uzaklaşıyorum. Kucağından yere düştüm. Titreyen uzuvlar, titrek nefesler ve terli bir ten karmaşası içindeyim.

O ayağa kalkarken ben ondan uzaklaşıyorum.

"Ella." Sert sesi hiçbir işe yaramıyor ve benim çaresizce başımı sallamam da onu ilerlemekten alıkoymuyor.

Daha ileri gidemedi beni yakalıyor ve yüzüstü çeviriyor. Ağzımdaki tıkaç olmasa dişlerim kırılacak kadar üşüyerek haykırıyorum.

"Bırak yardım edeyim."

Boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor ama sürünerek uzaklaşmaya çalışmama izin vermiyor.

Ağzımdaki tıkaçı açmayı başarıyor ve ben de çaresizce ağzımdan çekip çıkarıyorum.

"Bırak beni," diye hıçkırıyorum.

Bu sefer sorgulamadan gitmeme izin verdi. Onunla birlikte ayağa kalkıyorum, bornozumu titreyen bedenime sarıyorum.

İğrenç ağzımı ve çenemi kolumla siliyorum, dökülmemiş gözyaşlarımla ona bakıyorum. "Neden? Bunu bana neden yapıyorsun?"

Başparmağıyla yanağımı sıyrıyor ve yüzümden süzülen tek damla gözyaşını yakalıyor.

"Aşağı geliyorsun, Sweets. Bırak seninle ben ilgileneyim."

İşte bu. *İlgilenme* ihtiyacı. Bana sevildiğimi, beslendiğimi hissettirmesi için duyduğu çaresizlik.

Sadece tamir edebilmek için kırar.

Beni tekrar bir araya getirebilmek için paramparça ediyor.

Kontrol etmek ve sahip olmak istiyor. En temel ihtiyaçlarımdan en utanç verici olanlarına kadar ihtiyaçlarımı karşılayacak tek kişinin kendisi olduğunu bilmek istiyor.

"Sen hastasın," diye tükürdüm. "Ne yaptığını biliyorum."

"Hayır," diyor sakince. "Ne yaptığımı bildiğini sanıyorsun ama yanıyorsun."

Ellerimi şakaklarıma götürerek sertçe ovuyorum, başım ağrımaya başladı bile. "Dur. Kafamın içine girmeye çalışmayı bırak."

"Sana bakım vermeye çalışıyorum çünkü sen bana ikimizin de ihtiyacı olan bir şeyi verdin. Seninle ilgilenmeye çalışıyorum."

Ama sesinde bir hayal kırıklığı var. Benim için çabalamıyor. İstemiyor. Buna *ihtiyacı var*.

"Ella, vücudun şokta."

"*Beni manipüle* etmeyi bırak!" Çığlık atıyorum.

Bir elini saçlarında gezdirdikten sonra ensesine götürerek sertleşmiş kaslarına masaj yapıyor.

"Çok sert düşünüyorsun. Seni yıkayayım. Sıcak su sana iyi gelecektir."

"Hayır," diye hırladım.

Chris her şeyden önce insanlarla ilgilenmesi gereken biri. Kahraman sendromu onun hayatını her zaman belirlemiştir. Yardım etmediği sürece tatmin olamıyor.

Ve onun tatmin olmasını istemiyorum.

"Gitmeni istiyorum."

"Seni bu halde bırakmayacağım." Sert tonu benimkine uyuyor. "Bu bir öneri değildi."

Kollarını güçlü göğsünün üzerinde kavuşturuyor, kare figürü daha da heybetli hale geliyor. "Devam et. Atın beni dışarı."

"Seni kovmak için güce ihtiyacım yok, Chris. Polis bunu benim için yapar."

Yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi tokatlayabilirdim. "Onlara ne anlatacaksın? 'Eski sevgilimin beni küçük bir sürtük gibi kullanmasına izin verdim ve şimdi ayrılmak istemiyor mu? Bu gece iki deliğinden döllerim damladı. Onlar gelmeden önce bir üçüncüsünü eklememi ister misin?'"

Yanan sıcaklık göğsümden yukarı doğru süzülüyor, kaşıntıverici ve rahatsız edici. Kulaklarımanın ucuna kadar alevleniyor ve yolda açık tenli yanaklarımı kızartıyor.

Bu dövüşü kaybettim. Bu gece birçok dövüşü kaybettim ama bu dövüşte yenilgiyi kabul etmek boğazımı tırmalıyor.

"Bir duş ve gidiyorsun."

Sonunda istediği cevabı alınca yumuşar. Kollarını indirir, omuzları gevşer.

Beni etkileyen onun acı dolu bir rahatlamayla kaşlarını çatması oluyor. "Teşekkür ederim," diye iç geçirdi. "Teşekkür ederim, Sweets."

Haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyorum. En-suite banyomdaki sıcak duş bana iyi geliyor. Vücudumu raventli ve güllü duş jelimle köpürtüyor. Omuzlarıma saatlerce masaj yapıyor. Boynumu öperken beni rahatlamaya zorluyor.

"Bana karşı çok iyiydin," diye mırıldanıyor kulağıma, kolları arkadan belime dolanırken. "Bana karşı her zaman çok iyisin."

Bunun doğru olduğunu biliyorum. Ona karşı çok iyiyim. Yapmaması gereken şeyleri yapmasına izin veriyorum.

Chris bana en yüksek zirveleri ve en düşük dipleri yaşatan bir uyuşturucu. Ona kendimi kaptıracağım ve üniversiteye döndüğümde onu geride bırakacağım.

Sadece bir gece için.

Kollarının arasında dönüyorum. "Beni hak etmiyorsun," diyorum usulca.

Başını sallıyor, açık kahverengi saçlarındaki dalgalardan su damlıyor. Bal rengi gözleri beni içine çekiyor, birbirimizin kollarındaki görüntümüzün fotoğrafını çekiyor, birlikte geçirdiğimiz yumuşak anın tadını çıkarıyor.

"Bilmiyorum," diye onaylıyor.

Başını hafifçe eğiyor, bu dudaklarımı yakalamak üzere olduğunun tek göstergesi. Bir saniye sonra, aptal bir kız gibi onun kollarında eriyorum.

Elleri belimde duruyor, beni kendisine yakın tutuyor, göğüslerim sıcak tenine değiyor. Cinsel bir şey istemiyor, sadece eskiden aşık olan iki insanın dokunuşunu istiyor.

İkimiz de artık sahip olmadığımız bir şeyi arıyoruz. Sahip olabileceğimiz ama onun çöpe attığı bir hayatı.

Ayrıldığımızda, gözyaşlarımı yutuyorum. Duştan öncekinden daha iyi hissediyorum. Haklı olduğunu biliyordum; bana verdiği yüksek dozdan aşağı iniyordum.

"Sensiz dört yıl nasıl hayatta kaldığım bir muamma." Nefesi yüzümde dolaşıyor ve bir şey bana çarpıyor.

Alkol kokmuyor. Hem de hiç.

Ayaklarımın üzerine düştüm.

Tadı içki içen biri gibi değildi. Şimdi düşündüm de, duştan önce de alkol kokmuyordu.

"Sarhoş değilsin." Sormama gerek yok. Sarhoş olmadığı çok açık.

Kaşları hafifçe çatılıyor, sanki nasıl tepki vermesi gerektiğinden emin değilmiş gibi.

Dürüstlük kazanır. "Hayır, sarhoş değilim." "Ama sen aradığında..."

"Sarhoş değildim."

"O zaman neden aradın? Sen sadece çok içtiğinde ararsın."

Duraklıyor, gözleri yüzümde geziniyor, gözlerindeki altın rengi gölgeleyen bir pişmanlık ifadesi var. "Ne zaman arasam, içtiğime inanmak istedin. Ben de buna uydum. Eğer sarhoş olduğumu, çok fazla biradan sonra eski sevgilisini arayan çaresiz bir adam olduğumu düşünseydin... eğer benim için üzülseydin, o zaman telefonda kalırdın."

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama belimi sıkıca kavıyor.

"Merhametimi suistimal ettin," diye bağıyorum.

"Çaresizdim, Ella. Çaresizlik insana aptalca şeyler yaptırır." "*Bunu çok iyi biliyorum.* Sen ondan ayrıldığında kalman için sana yalvaran aptal kız benim. *Bu* çaresizlik. Sen... sen sadece hatalarına tahammül edemeyen bir adam." "Ella-"

Sonunda onun elinden kurtulmayı başardığımda -ya da o bana izin verdiğinde- neredeyse kayıyordum ama duştan çıkarken onun yardım elini reddediyorum.

Pelüş havlumu alıp etrafımda dönüyorum. "Anlaşmıştık. Bir duş ve çıkıyorsun. Duş bitti."

Banyo kapısının açılıp kapandığını duyduğumda gömme dolabımdaydım. Sonra yatak odamın kapısı.

Büyük boy bir Noel kazağı ve yeni bir uyku şortu giyerek dışarı çıktım. Orada olmayacağını çok iyi bildiğim için banyoyu kontrol ediyorum.

Yatak odamın ortasında durup boş alana bakıyorum. O gitmişti.

Ne istediysen yaptı. İsteklerime saygı gösterdi.

O zaman neden biri kalbimi sökmüş ve üzerinde tepinirken bana izletmiş gibi hissediyorum?

Neden boğazım sıkışıyor ve gözlerim sulanıyor?

Az önceki baş ağrısı on katına çıkıyor. Pişmanlığın ritmiyle kafamın içinde zonkluyor. Onun tekrar hayatıma girmesine izin verdim. Telefonu açtım, onunla konuştum. Beni becermesine, dizlerimin üzerine çöktürüp kullanmasına izin verdim.

Oyunu oynadım ve kaybettim.

Chris'i görmek böyle hissettiriyor. İstedigini elde etmek için her şeyi planlıyor, ona güvenmeniz için sizi kandırmak üzere mükemmeliyet imajının arkasına saklanıyor. Ve sonra öldürmeye gidiyor.

Avucumu alnıma bastırıyorum. Baş ağrısı haplarına ihtiyacım var.

Kendi kendime oflayıp pufluyorum, gözyaşlarımı yutarken dudağımı ısııyorum. Banyo dolabımda hiçbir şey yok ama sanırım bazı ev personeli mutfak çekmecesinde ilaç saklıyor.

Kanadımı büyük merdivene bağlayan uzun koridor boyunca ilerlerken, titremem geri geliyor. Bana bunu yapmasına nasıl izin verebildim? Neden tekrar içeri girmesine izin verdim?

Bu bana pahalıya patlayacak.

Resepsiyon ışıklarının hiçbirini açmadım. Karanlıkta mutfığa giden yolu bulabilirim ama sürpriz bir şekilde buna gerek kalmıyor. Merdivenlerden ışığın açık olduğunu görebiliyorum. Dışarısı zifiri karanlık. Chris odama geldiğinden beri saate bakmadım. Belki de saat sabahın dördü ya da beşidir ve hizmetçi çoktan kalkmıştır.

Ama mutfakta bulduğum, sırtı kapıya dönük, tezgâha bakan hizmetçi değil.

"Ne haltlar dönüyor?"

Chris başını kaldırıp beni görmek için başını çeviriyor, bir yandan da işine devam ediyor.

"Hey, Sweets."

Gözlerimi ovuşturuyorum, acaba bu geceki durumu rüyamda mı gördüm ve hâlâ uyuyor muyum diye merak ediyorum. "Hâlâ burada ne yapıyorsun?" Sesimde zehir yok, suçlama yok, sadece dinlemediği ve kalmaya karar verdiği için rahatlatma var.

"Bütün gece karnının guruldadığını duymadığımı sanmıyorsun, değil mi?" Alaycı bir gülümseme ağzının kenarını çekiştiriyor. "İki dilim Emmental, kızılıcık sosu ve marul. Bu hâlâ en sevdiğin Noel sandviçi, değil mi? Tabii bolca vegan mayonezle birlikte."

Çenemi yerden kaldırmak için bir dakikamı ayırıyorum, özellikle de sonunda elinde ikiye bölünmüş bir sandviç olan bir tabakla d ö n d ü ğ ü n d e .

"Merak etme," diyor usulca. "Bu çavdar ekmeği. Yediğin tek ekmeğin o olduğunu biliyorum."

Duygularımı yutkunarak bastırıyorum. "Chris..."

"Sadece al. Karnının doyduğunu, güvende olduğunu ve yatağına yattığını bilmeden eve gidemeyeceğimi biliyorsun." Duraklıyor, gülümsemesi genişliyor. "Seni iyice siktiğimden emin oldum bile."

Dudaklarımı yalıyorum, söyleyecek bir şey arıyorum. Ve tam olarak ne söylemem gerektiğini buluyorum.

Chris, hemen eve gitmen gerek.

Benimle ilgilenmeni istemiyorum. Gittiğin zaman daha çok acıyacak. Artık birlikte değiliz. Beni beslemek senin işin değil.

Ben sadece bunları söylememeyi seçiyorum.

Çünkü gitmesini istemiyorum.

Tabağı aldım ve tam oturacaktım ki elimi tuttu. "Hadi film izleyelim."

Sanki hayatı boyunca burada yaşamış gibi mutfağında dolaşarak bir tabakta şeker, patlamış mısır ve çikolata toplamasına izin verdim -Ve ikimiz de sessizce medya odasına doğru ilerliyoruz.

Akıllıca bir şey söyleyemediğim için tabağa bakıyorum. "Şekerlemelerden nefret ettiğini sanıyordum."

"Yiyorum. Diş macunu da yiyebilirim. Ama onları seven aptal bir kız tanıyorum." Medya odasına girerken bana göz kırpmıyor.

Ben elimde tabağımla garip bir şekilde yanında dururken, o çok geniş kanepelerden birine oturuyor. Uzun bacaklarını önünde birleştirip arkasına yaslanıp tabağı yanına koyduğunda bir an için bu evin kime ait olduğunu tekrar merak ediyorum.

Yanındaki boşluğa dokunuyor. "Benden hoşlanmıyor olabilirsin ama Evde Tek Başına'ya karşı koyamazsın, değil mi?"

Kumandayı alırken bana bakmıyor bile. Odanın etrafına bakıyorum. Annem burayı dekore ettirdi çünkü yarın öğleden sonra herkes gittiğinde burada tek başıma film izleyeceğimi biliyor.

Arka duvarın köşesinde bir ağaç var, etrafında kırmızı kurdelelerle altın folyoya sarılmış sahte hediyeler var. Odanın etrafında Noel ışıkları var ve burada istediğim her Noel filmine erişebiliyorum. Evde Tek Başına da dahil.

İçimi çekiyorum ve sandviçimi işaret ederek ondan olabildiğince uzağa oturuyorum. "Bununla işim bittiğinde yukarı çıkacağım."

"Not edildi." Bana inanmadığını söylemiyor. Ses tonu bunu söylüyor. Hepsi.

Chris'ten nefret ediyorum ama en sevdiğim şeyi hatırlamasından nefret etmiyorum.

Garip Noel sandviçi.

Ondan nefret ediyorum ama açlıktan öldüğümü fark ettiğinden değil.

En sevdiğim Noel filmini bilmesinden ve nefret etmesine rağmen şeker kamışlarını sevmemden nefret etmiyorum.

Seninle ilgilenmeyi seven birinden nefret etmek zordur. Ama bunun onun geri kalanıyla birlikte gelmesi çok kötü. Sahiplenici, kontrolcü, ruhumu avucunun içinde tutmak için çırpınan biri.

Film başlıyor ama o bana odaklanıyor. "Bu akşam yemek yemedin mi, Sweets?"

Başımı sallayarak ilk lokmamı yutarken gözlerim ekranda. "Yemekten erken çıktım."

Çevremde başını salladığını hissediyorum. "Babanın haberleri yüzünden."

Duygularımı kontrol altına almak için acele etmeden bir ısırık daha alıyorum. "Luke'un fikri olduğunu biliyor muydun?"

Kardeşimin adı geçtiğinde hep rahatsız olur.

Yukarı.

"Evet," diye homurdanıyor.

"Bir geleceğim olduğundan emin olmak istiyor."

Sessiz Çember'den bahsetmiyorum. Chris'in ne kadar ama Stoneview'de yaşıyor ve ailesi güçlü. Daha fazlasını duymadıysa bile duyduğuna şüphem yok. Yine de Gölgele hakkında konuşmak isteyeceğim son kişi o.

"Sen inanılmaz bir dansçısın." Gözlerinin başımın yan tarafında bir delik açtığını hissediyorum.

Gözlerimi ekrandan ayırmıyorum.

"Ama..." Luke'un bana verdiği dersin aynısını bekleyerek mırıldandım. Ama gelmiyor.

"Ama hiçbir şey. Babanın kontrolcü olması utanç verici, Luke'un senin potansiyeline inanmaması utanç verici. Umarım dans etmeye devam edersin."

Başımı o kadar hızlı ona doğru çeviriyorum ki baş ağrım kafatasıma çarpıyor. Ona göz kırpiyorum, sandviçi iki elimle tutuyorum ama yutkunamıyorum. Yuttuğumda neredeyse boğuluyordum.

"Sen... buna gerçekten inanıyor musun?"

Saç çizgisine kadar yükselen kaşları bilmem gereken her şeyi anlatıyor. "Elbette buna inanıyorum. Seni dans ederken gördüm. Tezahürat yaptığını gördüm. Tutkun için ne kadar sıkı çalıştığını gördüm. Pek çok insan hayatında kendisini yönlendiren bir şey bulma şansına sahip değil." İç çekiyor. "Keşke sen de kendini benim seni gördüğüm gibi görebilseydin. Bu büyü bir şey."

Boğazımı kaşıyorum, çavdar ekmeği aniden benim için çok kuru. "Ee... teşekkürler, sanırım."

Başını sallayarak kıkırdıyor. "Bak, baban ve Luke konusunda yapabileceğin bir şey yok ama bana dans etmeyi bırakmayacağına söz ver. Hobi olarak bile olsa."

Aptalca başımı sallıyorum, hareketi tekrar tekrar yapıyorum.

"Tamam." "Söz veriyorum, Sweets."

"Söz veriyorum."

Parlak gülümsemesi yakışıklı yüzüne yayıldığında kalbim göğsümde takla atıyor.

"Aferin kızıma."

Ve işte orada.

Şu lanet gamze.

Lütfen, biri beni kurtarsın. Şeytan bir meleğin yüzüne sahip. Ruhumu ele geçirdi ve huzur içinde yatmama izin vermiyor.

Christopher Murray'den kurtulabilecek miyim?

Gamzesini her gördüğümde erimeye devam edersem olmaz.

Hayallerimin büyümesini izleyebilmek için kalbime umut tohumları eken tek kişinin o olmasına izin verirsem olmaz.

"Chris," diye hayıflandım. "Bana öyle demeyi kes."

Ne yaptığını çok iyi bildiğini kanıtlarcasına cevap vermekte gecikmedi. "Sana ne diyorum?"

"Biliyor musun?"

Bir parça patlamış mısır kapıyor, havaya fırlatıyor ve ağzında yakalıyor. "Aydınlat beni, bebeğim."

Gözlerimi ona dikiyorum ama karnımın alt kısmında sıcak bir şey yayılıyor.

"Bana iyi kız demeyi kes."

Kafası karışmış gibi bile yapmıyor. "Neden yapayım ki? Benim için iyi bir kız oluyorsun."

"Ben..." Yumuşak bir ka h k a h a atmaktan kendimi alamıyorum.

"Çünkü her şeyi benim için ayarladın."

Tabağı iterek bana yaklaşıyor. "Ne olmuş yani? İyi hissettirmiyor mu?"

Boğazım kuruyor, midem bulanıyor. "Daha fazla yaklaşma."

Yaklaşıyor. "Cevap ver bana."

"Sana cevap vermiyorum. Seni tahrik etmem için beni kandırıyorsun." Gülüşü çok güzel. Yumuşak, sıcak, rahatlatıcı.

Özellikle de başını geriye attığında ve çenesinin keskinliğini görebildiğimde.

başka bir açıdan.

Bana tekrar baktığında biraz daha ciddi. "Küçüğüm, beni tahrik etmen için seni kandırmama gerek yok. Senin basit varlığın yeterli."

"S-stop."

Bunu söylüyorum ama teninden akan sıcaklığı hissedebileceğim kadar yaklaştığında uzaklaşmıyorum. Ona uzak durmasını söylüyorum ama bana bakıp bir tutam saçını kulağımın arkasına koyduğunda kalbim hızla çarpıyor.

"Seni öpeceğim."

Her zaman ne yapacağını duyurmasından nefret ediyorum. Onunla savaşmak için hiçbir şey yapmadığımda daha da kötü oluyor.

Başımı sallıyorum ama yumuşak dudakları dudaklarımla buluştuğunda geri çekilmiyorum.

Elinin boynumun arkasına geçmesine izin veriyorum. Dilini benimkiyle rahatça dolaştırabilmesi için bana aç vermesine izin veriyorum. Böylece beni ağzının içinde inletebilir.

Ve geri çekildiğinde, çenem boyunca öpücükler bırakıyor ve kulağımın hemen altında duruyor. Kıpırdamadan duruyorum. "Ve şimdi seni becereceğim."

Kaçmalıyım ama bunun yerine vücudumu saran ürpertinin tadını çıkarıyorum.

"Ellerin arkanda yüzüstü uzan bebeğim. Sonra bana benim uslu kızım olmanın ne kadar güzel bir his olduğunu anlatabilirsin."

Hayır demeliyim ama bunun yerine yüzüstü uzanıp ellerimi arkama koyuyorum.

Çünkü onun iyi kızı olmak çok lezzetli hissettiriyor.

"Kıpırdama ufaklık. Baban bizim için bir şey alıyor." Ve ben kımıldamıyorum.

Etrafta dolaşıp Tanrı bilir ne yaptığını duyduğumda değil. Bileklerimde yumuşak bir şey hissedene kadar olmaz.

"Sen ne-" "Kal."

Elimden geldiğince geriye bakıyorum, sahte hediyelerin kırmızı kurdelesini fark ettiğimde gözlerim doluyor.

Bileklerimi bununla bağlıyor, kan akışını kesmeden kollarımı hareket ettiremememi sağlıyor.

"En güzel Noel hediyesi," diye mırıldanıyor. Boynum pes etmeden ve yanağımı kanepeye yaslamadan önce mükemmel bir fiyonk bağlamasını izliyorum.

"Daha önce yeterince almadın mı?"

"Öyle sandım, ama sonra benim iyi kızım olmayı sevdiğini kabul etmeyi reddettin. Şimdi sana kötü kızlara ne olduğunu göstermeliyim, o zaman cevabını tekrar düşünebilirsin."

Vücudumda bir elektrik parıltısı dolaşıyor.

"Sen-"

"Seni cezalandırmak mı? Tabii ki cezalandırıyorum." Ani bir hareketle şortumu yırtıp dizlerimin etrafında bıraktı. "Bacaklarını açabildiğin kadar aç."

Bunu yaptığım anda, amıma sert bir tokat atıyor ve beni nefessiz bırakıyor. "Seni göt-"

"Tsk, yine ağzımı tıkatma."

Kalçalarımı yukarı kaldırıyor, dizlerimin beni desteklediğinden emin olduktan sonra kendini bacaklarımın arasına indiriyor.

Dili girişimi yokladığında benden kaçan iniltiyi durduramıyorum. İçeri itiyor ve beni zevkten eritiyor. Klitorisim ve giriş yerim arasında gidip gelerek ıslaklığımı ulaşabildiği her yere yayıyor.

Ağzına doğru geri çekiliyorum, sunduğu zevki alabildiğim kadar alıyorum.

Ben kıvrılırken ve boşalmak için yanıp tutuşurken çekip gidiyor.

"Sanırım cezan için hazırsın," diye mırıldanıyor. Kıçıma sert bir tokat bekliyorum. Onun çok sevdiği gibi bir şaplak.

Bir gecede bana iki şaplak atamayacak kadar oyunlarını sevdiğini bilmeliydim.

Hazırladığı ikram tabağından bir şeyler aldığını duyuyorum. Üzerime eğilip kulağıma fısıldıyor: "Cici kızım denmesinden ne kadar hoşlandığını itiraf etmek ister misin?"

"Baskı altında mı? Hiçbir şey ifade etmeyecek," diye hırlıyorum.

Kıkırdıyor. "Harika bir avukat olacaksın, Sweets. Ama bu aptalca bir cevaptı."

Islak girişime bir şeyin bastırdığını hissediyorum ve inlemeye başladığımda beni kesiyor.

"Bu acıtacak." Donup

kaldım. "Ne?"

"Sana bir ders vermeye yetecek kadar. Katlanılabilir olacak."

"Ne oldu?" O biraz daha içeri iterken kalçamdaki eliyle mücadele ediyorum ama bileklerim Noel fiyonkuyla bağlıyken yapabileceğim pek bir şey yok.

Büyük hissettirmiyor, sadece hissetmeme yetiyor. Beni memnun etmeye yetecek kadar.

Çekip çıkarıyor, sürtünme eksikliğinden inlememe neden oluyor. "Ağzını aç, bebeğim."

Yapmadığımda, kalçamdaki eli çeneme geliyor ve ağzım açılana kadar yanaklarıma bastırıyor. Hareketlerinin bu kadar şiddetsiz olması beni hep şaşırtmıştır. Hareketlerine güç katmasına gerek yok, sadece biraz baskı ve kirli kelimelerle beni kontrol ediyor.

Diğer elinin ağzıma yaklaştığını gördüğümde gözlerim açılıyor. İçinde bir baston şeker.

İşte o zaman hissediyorum.

Karınçalanma hissi, yanmaya yakın. "Siktir!"

Onun pençesinde çığlık atıyorum. "Sen bir pisliksin!"

"Dil. Bunların içinde neredeyse hiç nane yok. Ağırıklı olarak şeker, fena yanmaz."

Ve haklı olduğunu biliyorum. *Dersimi almak* için bunu yeterince hissedebiliyorum.

Parmakları yanaklarıma biraz daha sert bastırıyor. "Baban için 'ah' de."

Şekeri ayırdığım dudaklarıma doğru itiyor. İlk tattığım nane şekeri değil. Kendimi.

"Ne kadar lezzetli olduğunu tadabiliyor musun bebeğim? Benim için ne kadar sırılıslam olduğunu?"

Zevkimin ipuçları ağzımdan tamamen kaybolana kadar şekeri ağzıma sokup çıkarıyor.

"Cevap ver bana, ufaklık."

"Evet..." Şeker kamışının etrafında inliyorum.

Sadece amımı onunla tekrar sikmek için çıkarıyor. "Oh, Tanrım," diye tıslıyorum hafif yanığa. "Chris..." Can sıkıcı bir şekilde kayboluyor ve yerini zevk alıyor.

Çaresizce bağlarımı çekiyorum, onun cezalandırma yönteminden zevk aldığım için kendimden nefret ediyorum.

"Peki hangisini tercih edersin? Benim için iyi bir kız olmayı mı yoksa kötü bir kız olmayı mı?" "İyi," diye nefes alıyorum.

"Söyle o zaman. Benim iyi kızım olmak için yalvar."

Şekeri içime sokup çıkarıyor, bana bu çileden sağ çıkmama yetecek kadar zevk veriyor ama orgazm olmama yetecek kadar değil.

"Senin... senin iyi kızın olmak istiyorum," diye inliyorum. "Lütfen."

"Aferin," diye mırıldanıyor. "Bu şeyler senin tadına bakınca çok daha güzel oluyor" diye mırıldandığını duymadan hemen önce şeker kayboluyor.

Omzumun arkasına bakıyorum, dudaklarının arasındaki bastonu görüyorum.

Hissettiğim bir sonraki şey, sikişin giriş yerimde olması. Yavaşça içeri itiyor, yanmayı artırıyor. Onun için nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Acıdan hoşlanan biri değil ama belki de benim gibi zevk alıyor.

Beni yavaşça beceriyor, bir eli kalçamda, diğeri yayı tutuyor ve ağzında nefret etmesi gereken bir şeker kamışı var.

Beni yavaşça zirveye ulaşmaya zorluyor, orgazm beni paramparça ettiğinde oda dönüyor.

Ve o geldiğinde, şeker kamışının onun sıkılmış dişleri arasında ezildiğini duyuyorum.

Artık odamda değiliz, ama bana sıcak, nemli bir havlu getirip beni temizleyebilmek için alt kattaki banyoya gitmeyi ihmal etmiyor. Bana tekrar uyku kıyafetlerimi giydirmeyi ihmal etmiyor.

Nefret ettiğim bir evde, nefret ettiğim bir aileyle uykuya daldığımda, sadece onun kollarında olduğum için güvende olduğumu biliyorum.

İrkilerek uyandım, yatak odamın kapısı pat diye açılınca doğruldum.

"Uyan, uykucu." Luke'un sıcak sesi beni olduğum yerde donduruyor.

Benim kalp damlaları için benim mide, her
tek bellek dünün yüzüme çarpması.

Chris.

Yatakta yanıma bakıyorum. O burada değil. Tabii ki yok.
Gitmeden önce beni yatağa yatırmış olmalı.

"Hey," diyorum halsizce.

Birkaç saat önce en yakın arkadaşıyla arasında geçenleri çok iyi
bilen kardeşimi burada görmek bana tuhaf geliyor.

"Bok gibi görünüyorsun," diye kıkırdıyor içeri girerken. "Saat sabahın on biri.
Gitmeden önce seni uyandırayım dedim."

"Şimdiden mi?"

Öfkelendi. "Los Angeles'ta halletmem gereken bir sürü iş var.
Görünüşe göre annemle babam bu yıl hediye açmayı atlamışlar.
Havaalanına gitmeden önce mutfak masasına iki büyük çek
bırakmışlar. Hey, neden üniversiteye dönmeden önce beni görmeye
gelmiyorsun?"

Uyuşmuş bir şekilde başımı salladım. "Elbette. Neden olmasın."
Dudaklarımı sıkıyorum, ağzımdan dökülmek için yalvaran soruyu
durdurmak için elimden geleni yapıyorum. Başaramadım. Bu sabah
Chris'i görüp görmediğini bilmem gerekiyor. "Chris'lerde işler nasıldı?"

Sen aptalsın, Ella Baker.

Luke omuz silkiyor. "Zil zurna sarhoştum ve yatıya kalmak zorunda kaldım.
Chris bu sabah ayrılırken beni uyandırdı." "Giderken mi?" Kalp
atışlarım hızlandı. Bir şeyler *ters gidiyor*.

"Evet," diye ofluyor. Bir elini saçlarında gezdiriyor, ağzı sıkıntıyla buruşuyor. "Stoneview'den erken ayrılıyor." Gözlerini deviriyor. "Megan aradı."

Birkaç atım boyunca vücudum tepki vermeyi reddediyor. Beynim donuyor, hayatım duraklıyor.

Kardeşıme göz kırpyorum.

Megan.

Chris'in kız

arkadaşı.

Aradım.

"Ama..." Bir şeye boğuluyorum, konuşamıyorum.

Ne olduğunu biliyorum. *Pişmanlık*.

Kalbim göğsümde öyle sıkışıyor ki kalp krizi geçirdiğime yemin edebilirim. "Ayrıldıklarını sanıyordum."

"Bunu nereden biliyorsun?"

İrkiliyorum, bunu yüksek sesle söylediğimi ancak şimdi fark ediyorum. Tedirgin olmamış gibi davranmak tüm gücümü alıyor.

Omuz silkişim sert. "Bu Stoneview, Luke." Yanaklarımı acıtarak sahte bir gülümseme takınıyorum. "Dedikodu çabuk yayılır."

Başını sallıyor. "Evet, nasıl olduğunu bilirsin. Adam ayrılır, sonra kadın telefonda bir şey için ağlayarak arar ve kahramanımız ona geri koşar çünkü kimseyi incitmeye dayanamaz."

Benden başka kimseyi incitmeye dayanamaz. O benim dışımda herkesin kahramanı.

Tatlı Christopher Murray. Bilge arkadaş. Mantıklı erkek arkadaş. Bay Mükemmel.

Gerçek, aşağılık kişiliğini sadece bir kişiye göstermeyi seçen adam.

Ben.

Ve ben her seferinde buna kanıyorum. Her seferinde beni kandırmasına izin verdim. Tek kişilik.

Zaman.

Christopher Murray. Benim hain yalancım.

Luke öğleden sonra bir gibi ayrılıyor ve ben de o zaman en iyi arkadaşlarım Peach ve Alex'i arıyorum. Main Street'teki Baker's Café'de buluşuyoruz, böylece onlara dün gece yaptığım aptalca şeyi anlatabiliyorum.

Ağladığımda bana sarılıyorlar, tıpkı lisede benden ayrıldığında yaptıkları gibi. Bana harika olduğumu ve onun bir pislik olduğunu söylüyorlar.

Beni hak etmeyen biri. Ve onlara inanıyormuş gibi yapıyorum.

Dün gece aptal ve umursamaz bir kız gibi davrandığım için ertesi gün hapı almak üzere benimle eczaneye geliyorlar. Günü Alex'in göl evinde geçiriyoruz. Peach, Stoneview Gölü'nde buz pateni yaparken kışının üstüne düştüğünde bile güldüm.

Ama eve gittiğimde boş bir evle karşılaşıyorum ve içimdeki korku hâlâ orada. Kalbim hâlâ ağır. Masama oturuyorum ve babam için dağıtmam gereken Noel kartlarını bitirmeye niyetleniyorum.

Neden postalanmasını istemediğini hep merak etmişimdir. Neden takip edilmelerini istemiyor? Kanıt yok. Ve neden şifreli mesajları arkadaşlarına ileten kişi ben olmak zorundayım?

İç çekiyorum, önümde uzun bir akşam olduğunu bilerek, gözlerim zaten açık olan ve bir yığın başka kartın altına gizlenmiş bir kartı yakaladığında.

Üzerinde bir not var.

*Başka bir hayattan gelen
aşkıma, açıklayabilirim. Söz
veriyorum.
Seni seviyorum.*

Kalbim düşünüyor, rüya mı görüyorum diye merak ediyorum. Belki de... başka birinden geliyordur? Bunun imkansız olduğunu biliyorum ama Chris neden bana böyle garip bir not bıraksın ki?

Kartı katlıyorum, ön tarafını da doldurduğunu fark ediyorum.

*Babadan küçüğe
mutlu Noeller.*

Devam edecek...

SON SÖZ

Merry Christmas from Daddy to Little One'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz.

Chris ve Ella'yı sizlerle ancak 2024 yılında paylaşmaya başlayacaktım, ancak onlar kafamdan çıkmak ve resmi olarak dünyanın bir parçası olmak istiyorlardı.

Umarım hikayelerine küçük bir bakış atmaktan keyif almışsınızdır. Bunu yazarken ve karmaşık ilişkilerine dalmaya başlarken çok eğlendim.

Hikayenin tamamı 2024'te... Bizi izlemeye devam edin.

Sevgilerimle,

Lola ♥

AYRICA LOLA KING TARAFINDAN

STONEVIEW HİKAYELERİ

Stoneview Üçlemesi (MF Bully):

Vermek

Vermek

Vazgeçmek

Son Bir Öpücük (Novella - Rose'un Düeti'nden spoiler içerir)

Rose's Duet (FFMM why-choose):

Kırık Kalpler Kraliçesi (Prequel novella)

Kalbimin Kralı

Tüm Kalplerin Ası

KUZEY KIYISI HİKAYELERİ (birbirine bağlı tek kişilik

hikayeler) Beautiful Fiend (düşmandan aşığa)

Kalpsiz Sevgili - (iyi kız/kötü çocuk)

Keyifli Günahlar - (MFM düşmanlar-aşıklar)

Kanunsuz Tanrı - Nisan 2024'te Geliyor

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.